

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

NAROZENÍ PÁNĚ – 25. PROSINCE 2025

Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán!

„NEBOJTE SE! ZVĚSTUJI VÁM VELIKOU RADOST“, Freska na Poli pastýřů,
HIC DE VIRGINE MARIA IESUS CHRISTUS NATUS EST (TADY SE Z MARIE PANNY NARODIL JEŽÍŠ KRISTUS).
Svíce v jeskyni narození Spasitele. Betlém, Palestina, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 2.3.2013.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

SVATÁ RODINA – 28. PROSINCE 2025

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.

NAHOŘE: freska na Poli pastýřů v Betlémě, Palestina, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 2.3.2013.
DOLE – freska na klenbě kostela Narození Panny Marie v Drysicích.

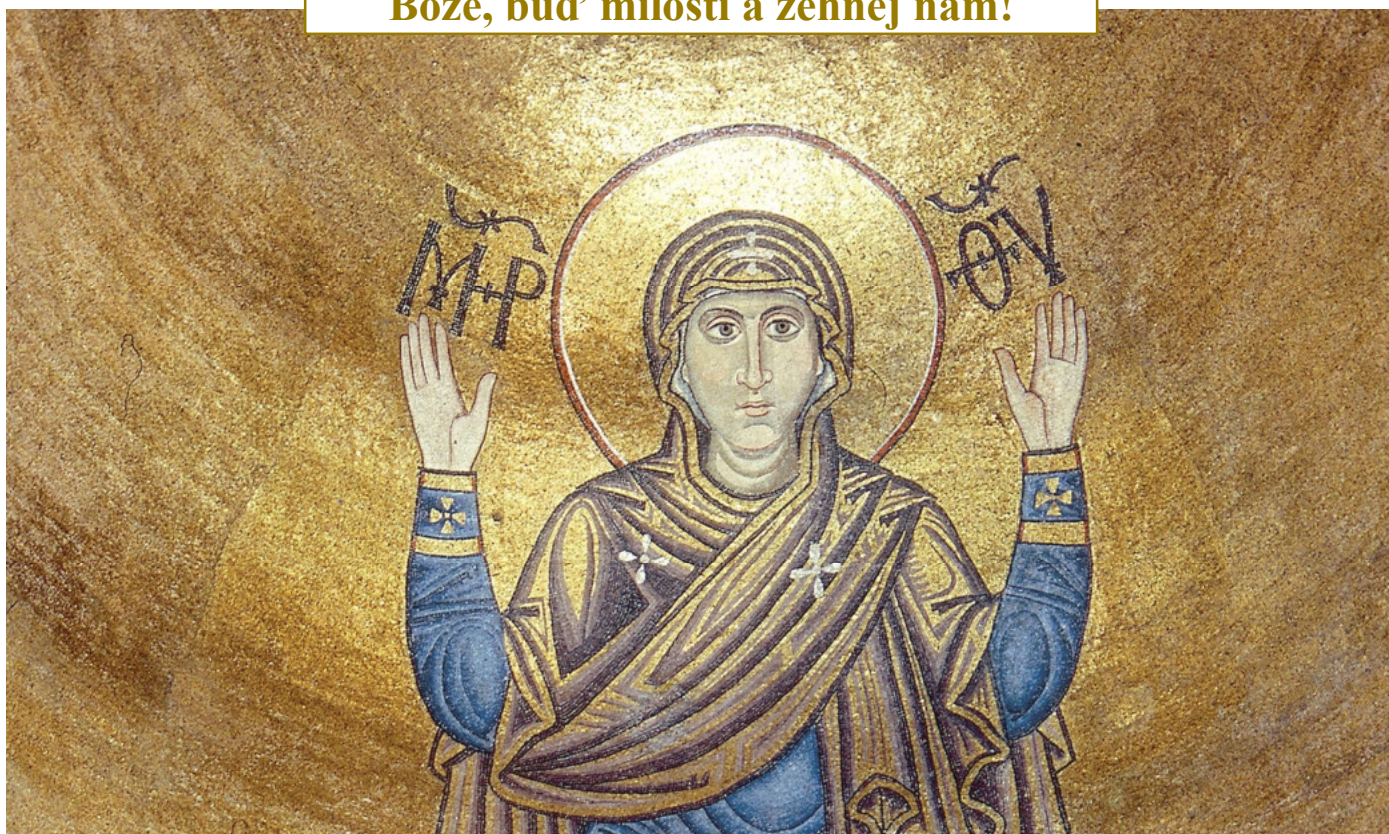

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – 1. LEDNA 2026

Bože, buď milosti a žehnej nám!

NAHOŘE: ikona SALUS POPULI ROMANI, bazilika Santa Maria Maggiore, Řím;
DOLE: Panhagia - modlící se Madona - paládium Kyjeva - nejposvátnější ikona zvaná "Nezničitelná zed",
Mozaika v katedrále Boží Moudrosti v Kyjevě (XI. Století, detail),

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

ZJEVENÍ PÁNĚ – 4. LEDNA 2026

Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy.

NAHOŘE: ikona NAROZENÍ PÁNĚ; DOLE: Oltář KLANĚNÍ MÁGŮ (*detail*),
bazilika Narození Páně, Betlém, Palestina, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*,

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ – V NOCI

1. ČTENÍ – Iz 9,1-3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzbývá světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostane jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

ŽALM 96

Zpívejte Hospodinu píseň novou, – zpívejte Hospodinu, všechny země! – Zpívejte Hospodinu, velejte jeho jméno! Rozhlašujte den po dni jeho spásu, – vypravujte mezi pohany o jeho slávě, – mezi všemi národy o jeho divcích. Radujte se, nebesa, zajásej, země, – zahuč, moře a vše, co je naplňuje. – Zaplesej, pole a vše, co je na něm. – Tehdy se rozveselí všechny lesní stromy. Před Hospodinem, že přichází, – že přichází řídit zemi. – Bude řídit svět spravedlivě, – národy bude spravovat věrně.

2. ČTENÍ – TIT 2,11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odrekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM – LK 2,1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.

Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska, do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích." A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

"Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení."

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

NAROZENÍ PÁNĚ - VIGÍLIE /PŮLNOČNÍ/ – 24. 12. 2025

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v této svaté noci, prozářené světlem Krista Pána, připojme se k radostem a bolestem lidstva, a přednesme je Božímu Synu, který se dnes pro nás narodil:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

● Modleme se za svatou Církev Boží: jednorozený Synu, který jsi zjevil lásku Otce, povzbud' svou Církev, aby odpovídala na otázky dějin, a tak se stávala kvasem harmonie pro svět.

● Prosme za pokoj a mír mezi národy, zvláště pro zmučenou Ukrajinu: Kníže pokoje, rozlámej pouta nenávisti a násilí, proměň srdce těch, kdo vládnou národům, aby všichni lidé mohli vzhlížet k budoucnosti s nadějí.

● Děťátko betlémské, v tvých chudičkových jesličkách patříme na všechny ukrajinské děti, zavražděné, osiřelé, odvečené a bez naděje, kvůli ruskému Herodovi našich dnů; dej ať se nad nimi otevře mocné nebe andělů ohlašujících pokoj lidem dobré vůle.

● Prosme za všechny ženy: Emanueli, Bože s námi, který jsi přijal tělo v lůně Panny Marie, dej všem ženám radost z jejich povolání, aby Církev i svět byli obohaceni jejich charizmaty.

● Prosme za nás, kteří slavíme tuto vánoční vigílii: Zářící Otcovou slávou, jenž nás činíš jedním lidem, rozhojni v nás svou milost, abychom se stále sytili tvým Chlebem života.

● Modleme se, aby křesťané, žijící v oblastech války nebo konfliktu, zejména na Blízkém východě, byli zárodky míru, smíření a naděje.

● Modleme se za ty, kdo o Vánocích navštíví naše kostely, aby prožili setkání s Boží milostí a milosrdenstvím.

● Prosíme tě za naše drahé zemřelé, s nimiž jsme společně zasedali ke štědrovečernímu stolu, ať mají účast na stole v Tvém věčném království.

K: Pane Ježíši, světlo ze světla, ty jsi přišel na svět, abys osvětlil a zachránil všechny národy; vyslyš naši modlitbu a dej, ať s radostí dojdeme dne, který nekončí. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ – VE DNE

1. ČTENÍ – Iz 52,7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, (který přináší) radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: "Bůh tvůj kraluje!" Slyš! Tvoji strážníci pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

ŽALM 98

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Vítězství je dílem jeho pravice, jeho svatého ramene. – Hospodin uvedl ve známost svou spásu, před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost. Rozpomenul se na svou dobrotu a věrnost Izraelovu domu. – Všechny končiny země uzřely spásu našeho Boha. Jásejte Hospodinu, všechny země, radujte se, plesejte a hrejte! – Hrejte Hospodinu na citeru, na citeru a s doprovodem zpěvu, za hlaholu trub a rohů, jásejte před králem Hospodinem.

2. ČTENÍ – Žid 1,1-6

Čtení z listu Židům.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: "Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil"? A dále: "Já mu budu otcem a on mi bude synem." A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: "Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!"

EVANGELIUM – JAN 1,1-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s Marií, Josefem, pastýři a Mágy, pokloňme se i my Spasiteli, a Jeho, věčného Boha a pravého člověka, prosme:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

- Za Církev, aby rozjímáním nad událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za zmučený ukrajinský národ, ať jas Betlémské noci zažene temnotu ruského terorizmu a nad světem nenávisti a válek, dá zaznít radostné zvěsti pokoje lidem dobré vůle.
- Děťátko betlémské, v tvých chudičkých jesličkách patříme na všechny ukrajinské děti, zavražděné, osiřelé, odvedené a bez naděje, kvůli ruskému Herodovi našich dnů; dej ať se nad nimi otevře mocné nebe andělů ohlašujících pokoj lidem dobré vůle.
- Za ty, kdo nesou odpovědnost za smýšlení národů, aby měli úctu k lidskému životu a chránili ho jako Boží dar.
- Za naši farnost a obec, abychom pokojnou atmosféru vánočních svátků prožívali s pozorností k těm, kdo jsou hmotně a citově chudí.
- Modleme se, aby křesťané, žijící v oblastech války nebo konfliktu, zejména na Blízkém východě, byli zárodky míru, smíření a naděje.
- Modleme se za ty, kdo o Vánocích navštíví naše kostely, aby prožili setkání s Boží milostí a milosrdenstvím.
- Za věrné zemřelé, ať temnoty jejich smrti prozáří jas betlémské noci, v níž se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.

K: Nebeský Otče, dej nám účast na božském životě tvého Syna, který se nám stal ve všem podobný, a nyní s Tebou žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SVÁTKU SVATÉ RODINY

1. ČTENÍ – SIR 3,3-7.14-17A (ŘEC. 2-6.12-14)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábne-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

ŽALM 128

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, – kdo kráčí po jeho cestách. – Budeš jísti z výtěžku svých rukou, – bude ti blaze a dobře. Tvá manželka bude jako plodná réva – uvnitř tvého domu. – Tvoji synové jako výhonky oliv – kolem tvého stolu. Hle, tak bývá požehnán muž, – který se bojí Hospodina. – Ať ti Hospodin požehná ze Siónu, – abys viděl štěstí Jeruzaléma – po všechny dny svého života.

2. ČTENÍ – KOL 3,12-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte za to vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvalu.

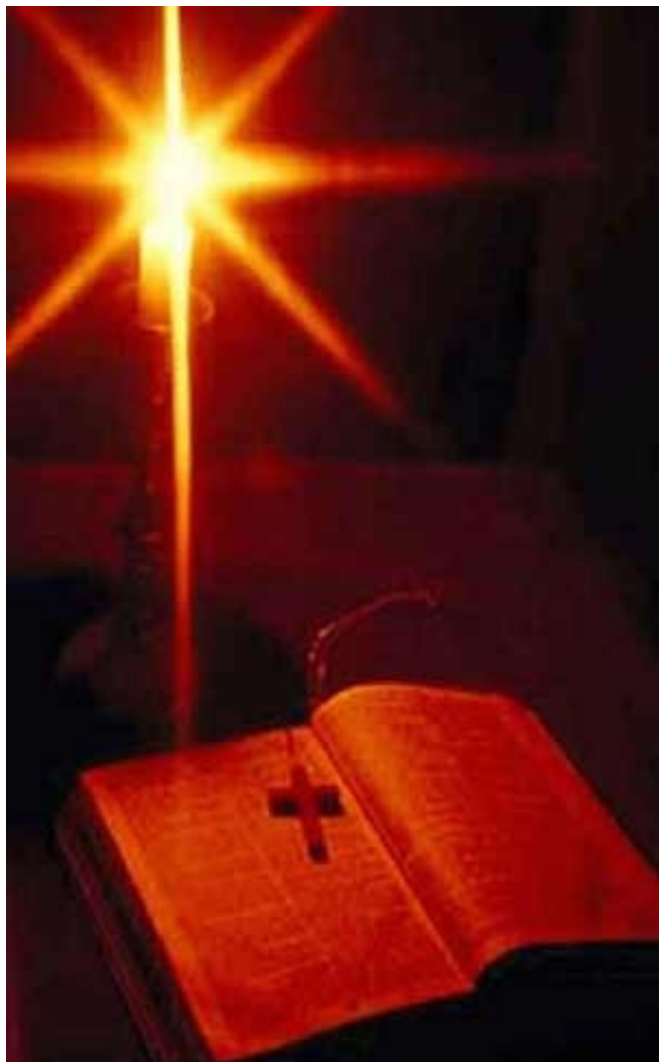
EVANGELIUM – MT 2,13-15.19-23

Slova svatého evangelia podle Matouše

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil." Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: "Z Egypta jsem povolal svého syna."

Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli." Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: "Bude nazýván Nazaretský."

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI MATKY BOŽÍ PANNY MARIE

1. ČTENÍ – NM 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám."

ŽALM 67 (66) 2-3.5.6.8

Bože, buď milostiv a žehnej nám, ukaž nám svou jasnou tvář, kéž se pozná na zemi, jak jednáš, kéž poznají všechny národy, jak zachraňuješ. Necht' se lidé radují a jásají, že soudíš národy spravedlivě a lidi na zemi řídíš. Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ! Kéž nám Bůh žehná, ať ho ctí všechny končiny země!

2. ČTENÍ – GAL 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod

Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: "Abba, Otče!" Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM – LK 2,16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI ZJEVENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – Iz 60,1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, . nad tebou však září Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zaleje bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sábý, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

ŽALM 72 (71), 1-2. 7-8. 10-11. 12-13

Bože, svěř králi svou pravomoc, svou spravedlnost královskému synu. Ať vládne tvému lidu spravedlivě, nestranně tvým ubohým. V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje, dokud nezanikne luna. Bude vládnout od moře k moři, od Řeky až do končin země. Králové Taršíše a ostrovů přinesou dary, králové Arábie a Sábý zaplatí daně. Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit. On vysvobodí chudáka, který se dovolává pomoci, ubožáka, jehož se nikdo neujímá. Smiluje se nad nuzným a chudým, zachrání ubožákům život.

2. ČTENÍ – EF 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM – MT 2,1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: "Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit." Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: "V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'" Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: "Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit." Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

LITURGICKÉ TEXTY SVÁTKU KŘTU PÁNĚ

1. ČTENÍ – Iz 42,1-4.6-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: "Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem do něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Ostrovy čekají na jeho nauku.

Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti, vzal jsem tě za ruku, utvořil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kdo bydlí ve tmách."

ŽALM 29

Vzdejte Hospodinu, Boží synové, – vzdejte Hospodinu slávu a moc. – Vzdejte Hospodinu slávu hodnou jeho jména, – v posvátném rouchu se klaňte Hospodinu! Hospodinův hlas nad vodami! – Hospodin nad spoustami vod! – Hlas Hospodinův, jak je mocný, – hlas Hospodinův, jak je velkolepý! Vznesený Bůh zaburácel hromem, – v jeho chrámu však všichni volají: Sláva! – Hospodin trůnil nad potopou, – Hospodin jako král bude trůnit věčně.

2. ČTENÍ – SK 10,34-38

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: "Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel."

EVANGELIUM – MT 3,13-17

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?" Ježíš mu však na to řekl: "Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli." A tak mu vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle – otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: "To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení."

Obráz Křtu Páně

nad křtelnicí v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

Slavnost jesliček, kterou konal František o Narození Páně

TOMÁŠ Z CELANA, ŽIVOT SV. FRANTIŠKA

VOTIVNÍ SVÍCE NA MÍSTĚ PRVNÍCH JESLIČEK, *Peregrinatio in Corde Ecclesiae*, 2. července 2011, Greccio, Itálie.

Jeho nejvyšším úsilím, nejvznešenějším přáním a hlavním životním pravidlem bylo: ve všem a za všech okolností zachovávat svaté evangelium. Se vší bdělostí a horlivostí, s celou touhou svého ducha a s celým zápallem svého srdce snažil se dokonale následovat učení našeho Pána Ježíše Krista a chodit v jeho šlépějích. Stálým rozjímáním si připomínal jeho slova a bystrými úvahami promýšlel jeho činy. Zvláště pokora jeho Vtělení a láska, kterou prokázal ve svém utrpení, zaměstnávaly světcova ducha tak, že jen nerad myslel na něco jiného. Proto musím vzpomenout a uctivě vylíčit onu slavnost, kterou konal tři roky před svou slavnou smrtí u vesničky jménem Greccio v den Narození našeho Pána Ježíše Krista. V té krajině žil muž dobré pověsti a ještě lepšího života jménem Jan. František ho

zvlášť měl rád, protože přes znamenitou pověst a vážnost, kterou tam požíval, pohrdal šlechtictvím těla a snažil se dosáhnout šlechtictví duše. Toho si – jak často činíval – povolal blažený František k sobě. Bylo to asi čtrnáct dní před Narozením Páně. A řekl mu: »Chceš-li, abychom blížící se slavnost vánoc slavili u Greccia, pospěš si a pečlivě obstarvej, co ti říkám. Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno, svýma očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně.«

Když to dobrý a oddaný muž uslyšel, spěšně na jmenovaném místě připravil všecko, jak mu světec uložil.

Den radosti se blížil, čas jásotu nadešel. Z různých chýší přišli bratři, muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětlili onu noc, která ozářila jasnou hvězdou všechny dni a roky.

Konečně přišel světec, všecko našel připraveno, viděl to a radoval se. Postavili jesle, přinesli seno a přivedli i vola a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena chudoba, zvelebena pokora a z Greccia se stává nový Betlém.

Noc je jasná jako den a lidé i zvířata se cítí blaženě. Lidé se sem scházejí a naplňuje je z obnovené tajemné události nová radost. Les zní písněmi a od skal se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu, a celá noc jásá čistou radostí. Boží světec stojí u jeslíček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí.

U jeslí se slaví slavná mše svatá – kněz pocítí netušenou útěchu. Světec si obléká jáhenská roucha – byl totiž diakonem – a libozvučným hlasem zpívá evangelium. Jeho hlas, jeho silný hlas, jeho něžný hlas, jeho jasný hlas, jeho libozvučný hlas zve všechny k nejvyšší chvále. Pak shromážděnému lidu káže o narození chudého Krále a blahořečí městečku Betlému. Často, když chce vyslovit jméno »Ježíš«, říká pln převeliké lásky »Děťátko betlémské«. A když vyslovuje slovo »Betlém«, zní to jako mečení jehňátka. Víc než slovy přetéka jeho ústa láskou. Když vyslovoval jméno »Děťátko betlémské« nebo »Ježíš«, olizoval rty jazykem, jako by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost tohoto jména. Ukázala se tam štědrost a velkomyslnost Všemohoucího.

Jeden zbožný muž měl podivuhodné vidění. Spatřil v jesličkách neživého chlapečka, viděl, jak k němu přistupuje Boží světec a dítě budí jako z hlubokého spánku. A nebylo nevýstižné toto zjevení; vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapomenut. Milostí Boží ho v jejich srdcích svatý služebník František probudil a znovu uvedl do jejich vědomí.

Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti.

Seno, které v jesličkách leželo, lidé schovávali, aby skrze ně Pán, který tak rozličnými způsoby prokazuje své milosrdenství, uzdravil jejich koně a jiná zvířata. A vskutku se stalo, že v té krajině se uzdravila zvířata, sužovaná rozličnými nemocemi, když dostala kousek onoho sena. Ba i ženy, které trpěly těžkými a dlouho trvajících porodními bolestmi, šťastně porodily, když na ně bylo položeno trochu z onoho sena. Také četní poutníci obou pohlaví, kteří sem přišli, dosáhli tu touženého uzdravení z různých nemocí.

Později bylo místo, kde stály jesličky, posvěceno jako chrám – ke cti svatého Františka – aby tam, kde kdysi požírala z jeslíček zvířata seno, mohli v budoucnosti ke spáse těla i duše požívat lidé Tělo Pána Ježíše Krista, Beránka bez poskvrny, který v převeliké a nevýslovné lásce sama sebe obětoval, a který s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje jako věčně přeslavný Bůh po všechny věky věků. Amen. Aleluja, aleluja.

APOŠTOLSKÝ LIST

Admirabile signum

SVATÉHO OTCE

FRANTIŠKA

O VÝZNAMU A HODNOTĚ JESLIČEK

1. OBDIVUHODNÉ ZNAMENÍ vánočních jesliček, tak drahých křesťanskému lidu, stále vzbuzuje úžas a obdiv. Představení události Ježíšova narození je prostým a radostným hlásáním tajemství vtělení Božího Syna. Jesličky jsou totiž jakoby živým evangeliem, kterým překypují stránky Písma svatého. Když rozjímáme o Narození Páně, jsme pozváni vydat se duchovně na cestu, přitahováni pokorou Toho, který se stal člověkem, aby se potkal s každým člověkem. Objevujeme, že nás natolik miluje, že se s námi sjednocuje, abychom se i my mohli sjednotit s Ním.

Tímto listem bych chtěl podpořit pěknou tradici našich rodin, které během dnů, jež předcházejí Narození Páně, strojí Betlém. A také zvyk umísťovat ho na pracoviště, do škol, nemocnic, věznic, na náměstí... Jde vsuktu o cvičení tvůrčí fantazie, která používá nejrozmanitějších materiálů, aby dala vznik malým mistrovským dílům krásy. Učí se tomu děti, když jim maminka a tatínek, spolu s babičkou a dědečkem, předávají tento radostný zvyk, který v sobě má bohatou lidovou spiritualitu. Rád bych, aby tato praxe nikdy nepřestala, ba doufám, že tam, kde už upadla v zapomnění, byla znovu objevena a oživena.

2. Původ jesliček nachází odkaz především v několika evangelních detailech o Ježíšově narození v Betlémě. Evangelista Lukáš říká prostě, že Maria »porodila svého jednorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo« (Lk 2,7). Ježíš byl uložen do jeslí, které se latinsky označují slovem *praesepeum*, odkud je italské *presepe* (jesličky či betlém).

Když přišel Boží Syn na tento svět našel místo tam, kam přicházejí zvířata pro pokrm. Seno se stává prvním lůžkem Toho, který se zjeví jako »chléb, který sestoupil z nebe« (Jan 6,41). Symbolika, kterou poznal spolu s dalšími Otcí už sv. Augustin, když napsal: „Položen do jeslí, stal se naším pokrmem“ (Serm. 189, 4). Jesličky totiž obsahují různá tajemství Ježíšova života a přibližují je našemu každodennímu životu.

RELIKVIÁŘ BETLÉMSKÝCH JESLÍ, bazilika Santa Maria Maggiore, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9.7.2019, Řím.

Pojďme však rovnou k původu jesliček, jak je chápeme my. V duchu se odebereme do Greccia v reatinském údolí, kde se svatý František zastavil pravděpodobně cestou z Říma, kde 29. listopadu 1223 obdržel od papeže Honoria III. schválení své Řehole. Po své pouti do Svaté země mu zvláště tamější jeskyně připomínaly betlémskou krajinu. A je možné, že Prostřáček z Assisi byl v římské bazilice

Santa Maria Maggiore uchvácen mozaikami, představujícími Ježíšovo Narození právě v blízkosti místa, kde se podle starobylé tradice uchovávají desky jeslí.

Františkánské prameny dopodrobna vyprávějí, co se událo v Grecciu. Čtrnáct dní před vánocemi František oslovil jednoho zdejšího muže, jménem Jan, a prosil ho, aby mu pomohl uskutečnit jedno přání: „Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se

narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno, na vlastní oči vidět hořkou nouzi, v níž se nacházelo, když nemělo ani to nejnutnější pro novorozeného, jak bylo položeno do jeslí, jak leželo na seně mezi vollem a oslíkem.“ Když to ten věrný přítel vyslechl, hned šel, aby spěšně na uvedeném místě připravil vše nezbytné podle světceva přání. Dne 25. prosince přišlo do Greccia mnoho bratří z různých stran, a přišli i muži i ženy z okolí, přinesli svíce a pochodně, aby prozářili onu svatou noc.

Když František přišel, našel všechno našel jesle se senem, vola a oslíka. Lidé, kteří se sešli, byli tváří v tvář scéně Narození Páně jati nevýslovnou a nikdy předtím nepoznanou radostí. Potom kněz na jeslích sloužil slavnostně Eucharistii a ukázal na vztah mezi Vtělením Božího Syna a Eucharistií. Tehdy v Grecciu nebyly figurky, betlém tvořili a prožívali ti, kdo byli přítomni (srov. *FP*, str. 147-148).

Tak se zrodila naše tradice: všichni kolem jeskyně překypující radostí, bez jakéhokoli odstupu mezi událostí, která se odehrává, a těmi, kdo se stávají účastnými tajemství.

První životopisec svatého Františka Tomáš z Celana uvádí, že oné noci se k této prosté a jímavé scéně připojil také dar úchvatného vidění. Jeden z přítomných viděl v jeslích ležet samotné Dítě Ježíše. Od oněch jesliček o vánocích roku 1223 "se každý vracel do svého domu naplněn nevýslovnou radostí" (*tamt.* str.148).

3. Svatý František jednoduchostí tohoto znamení uskutečnil velké dílo evangelizace. Jeho učení proniklo do srdce křesťanů a zůstává až do dnešních dnů jako ryzí forma, jak opětovně s jednoduchostí předkládat krásu naší víry. Navíc samo místo, kde vznikly první jesličky, vyjadřuje a vzbuzuje tyto pocity. Greccio se stává útočištěm pro duši, která se skrývá na skále, aby se nechala obklopit tichem.

Proč vzbuzují jesličky takový úžas a dojmají nás? Především proto, že ukazují Boží něhu. On, Stvořitel vesmíru se sklání k naší nepatrnosti. Dar života, pro každého z nás tajemný, nás uchvacuje ještě víc, když vidíme, že Ten, který se narodil z Marie, je zdrojem a oporou každého života. V Ježíši nám Otec daroval bratra, který nás přichází hledat, když jsme dezorientovaní a ztrácíme směr; věrného přítele, který je nám stále nablízku. Daroval nám svého Syna, který nám odpouští a pozvedá z hříchu.

Strojení betléma v našich domovech nám pomáhá znovu prožívat dějiny, které se prožívaly v Betlémě. Zdrojem, který nám umožňuje poznávat a meditovat tuto událost přirozeně vždy zůstávají evangelia. Nicméně její znázornění betlémem pomáhá představit si scény, podněcuje city, vyzývá cítit se vtaženi do dějin spásy, coby současníci této události, která je živá a aktuální v nejrozmanitějších historických a kulturních kontextech.

Už od svého františkánského původu jsou jesličky především pozváním „vnímat“ a „dotýkat se“ chudoby, kterou si Boží Syn zvolil svým vtělením. A jsou také implicitní výzvou následovat Jej cestou pokory, chudoby a sebezřekání, jež vede od betlémských jeslí ke Kříži. Jsou výzvou setkat se s Ním a sloužit Mu s milosrdenstvím v těch nejpotřebnějších bratřích a sestrách (srov. *Mt* 25,31-46).

4. Rád bych nyní prošel různá znamení jesliček, abych poukázal na jejich význam. na prvním místě si představíme kontext hvězdného nebe v temné a tiché noci. Není to jen kvůli věrnosti evangelním vyprávěním, ale také s ohledem na význam, který má. Pomysleme kolikrát jen je náš život obklopen nocí. A přece ani v těchto chvílích nás Bůh nenechává samotné, ale dává poznávat svou přítomnost, aby odpověděl na rozhodující otázky, které se týkají smyslu naší existence: Kdo jsem? Odkud přicházím? Proč jsem se

narodil v této době? Proč miluji? Proč trpím? Proč umřu? Aby Bůh na tyto otázky odpověděl, stal se člověkem. Jeho blízkost přináší světlo tam, kde je temnota, a osvětluje ty, kdo procházejí temnotami utrpení (srov. *Lk 1,79*).

Zmínku si zasluhují také krajiny, které jsou součástí vánočních jesliček, a které nezdárcba zobrazují ruiny starobyých domů a paláců, které někdy nahrazují betlémskou jeskyni a stávají se příbytkem Svaté Rodiny. Tyto ruiny se patrně inspirují spisem *Legenda Aurea* dominikána Jacopa da Varazze (13. století), kde se dočítáme o jednom pohanském přesvědčení, podle něhož se měl v Římě zhroutit Chrám míru (*Templum pacis*), jakmile Panna porodí. Tyto ruiny jsou především viditelným znamením padlého lidstva, všeho, co směřuje ke zkáze, co je prohnílé a zpustlé. Tato scéna říká, že Ježíš je novostí uprostřed starého světa a přišel uzdravit, obnovit a vrátit náš život i svět jejich původnímu jasu.

5. Jaké dojetí by nás mělo provázet, když do Betlému umístíme pahorky, potůčky, ovečky a pastýře! Připomínáme si tak, co předpovídali proroci, že totiž celé tvorstvo má podíl na svátku příchodu Mesiáše. Andělé a kometa jsou znamením, že i my jsme povoláni vydat se na cestu k jeskyni a klanět se Pánu.

»Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil« (*Lk 2,15*) – tak to říkají pastýři po zvěsti andělů. Je to velmi pěkné poučení, kterého se nám v jednoduchosti popisu dostává. Narodil od mnoha lidí, majících v úmyslu dělat tisíc jiných věcí, pastýři jsou prvními svědky toho podstatného, tedy spásy, jež se dává. Ti nejpokornější a nejchudší jsou těmi, kdo dokáží přijmout událost Vtělení. Bohu, který nám jde vstříc v betlémském Dítěti, odpovídají pastýři tím, že se vydávají na cestu k Němu, k setkání lásky a vděčného úžasu. A právě toto setkání Boha s jeho dětmi dává díky Ježíši život našemu náboženství, tvoří jeho jedinečnou krásu, která zvláštním způsobem, vyzařuje z betlémských jeslí.

6. Do našich betlémů jsme zvyklí dávat mnoho symbolických figurek. Především postavy žebráků a lidí, kteří neznají jinou hojnost než bohatství srdce. I oni jsou právem blízko Dítěti Ježíši, aniž by je kdo mohl vyhostit nebo odehnat od tak improvizované kolébky, že to chudé kolem ní vůbec nevyvádí z míry. Ba chudí jsou dokonce privilegovanými tohoto tajemství, a často těmi, kdo nejlépe dokáží poznávat Boží přítomnost uprostřed nás.

Chudí a prostí v Betlémě připomínají, že Bůh se stává člověkem pro ty, kteří nejvíce vnímají potřebu Jeho lásky a dožadují se jeho blízkosti. Ježíš »tichý a pokorný srdcem« (*Mt 11,29*) se narodil chudý a vedl prostý život, aby nás naučil chápat to podstatné a žít z toho. Z Betléma jasně vysvítá poselství, že se nesmíme nechat klamat bohatstvím a spoustou nabídek prchavého štěstí. Herodův palác je v pozadí, zavřený a hluchý k radostné zvěsti. Tím, že se narodil v jesličkách zahajuje Bůh jedinou velikou revoluci, která dává naději a důstojnost lidem vyděděným a postaveným na okraj: revoluci lásky, revoluci něhy. Z jesliček Ježíš hlásá mírnou mocí výzvu dělit se s těmi posledními jako cestu k lidštějšímu a bratrštějšímu světu, z něhož není nikdo vyloučen, ani odsunut na okraj.

Děti – ale i dospělí – často rádi přidávají do vánočního Betléma jiné figurky, které zdánlivě nemají s evangelním vyprávěním žádnou souvislost. A přece takováto představivost touží vyjádřit, že v tomto novém světě, který započal Ježíš, je prostor pro všechno, co je lidské, a pro každé stvoření. Od pastýře ke kováři, od pekaře k muzikantovi, od žen nesoucích džbány s vodou k hrajícím si dětem... to všechno představuje každodenní

svatost, radost z konání každodenních věcí mimořádným způsobem, neboť Ježíš s námi sdílí svůj božský život.

7. Postupně nás vánoční Betlém přivádí k jeskyni, kde nacházíme figurky Marie a Josefa. Maria je maminka, která rozvažuje o svém dítěti a ukazuje ho těm, kdo ho přicházejí navštívit. Její soška umožňuje přemítat o velkém tajemství, do něhož byla tato dívka vtažena, když Bůh zaklepal na dveře jejího neposkvrněného srdce. Na andělovo zvěstování, žádající, aby se stala matkou Boží, odpovídá Maria plnou a naprostou poslušností. Její slova: »Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!« (Lk 1,38) jsou pro nás všechny svědectvím, jak se vírou svěřit Boží vůli. Svým „ano“ se Maria stala matkou Božího Syna, aniž by tím ztratila svoje panenství, ale dokonce ho tak posvětila. Spatřujeme v ní matku Boží, která si svého Syna nenechává jen pro sebe, ale ode všech žádá, aby jeho slovu naslouchali a uváděli ho ve skutek (srov. Jan 2,5).

Vedle Panny Marie je svatý Josef jako ochránce Dítěte i jeho matky. Obvykle je znázorňován s holí v ruce a někdy drží lampu. Svatý Josef plní v Ježíšově a Mariině životě velice důležitou roli. Je opatrovníkem, který neúnavně chrání svoji rodinu. Když jej Bůh upozorní na ohrožení Herodem, neváhá se vydat na cestu a emigrovat do Egypta (srov. Mt 2,13-15). A když nebezpečí pomine, přivede rodinu do Nazareta, kde bude prvním vychovatelem dítěte a dospívajícího Ježíše. Josef nesl v srdci velké tajemství, které obestíralo Ježíše a jeho snoubenku Marii, a jako spravedlivý muž se vždycky svěroval Boží vůli, kterou také plnil.

8. Srdce Betléma začne tlouci, když v den Narození Páně, vložíme do jesliček postavičku Dítěte Ježíše. Takto se představuje Bůh: v dítěti, aby se nechal vzít do naší náruče. Ve slabosti a křehkosti skrývá svoji noc, která všechno tvoří a přetváří. Zdá se to nemožné, ale přece je tomu tak: v Ježíši byl Bůh dítětem a v tomto stavu chtěl zjevit velikost svojí lásky, která se projevuje úsměvem a rukama vztaženými ke komukoli.

Narození dítěte budí radost a úžas, protože nás staví před velké tajemství života. Když vidíme zářící oči mladých manželů před jejich právě narozeným dítětem, chápeme city Marie a Josefa, kteří pohledem na Dítě Ježíše vnímali přítomnost Boha ve svém životě.

Betlém v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři.

„Život se zjevil“ (1 Jan 1,2), takto shrnuje apoštol Jan tajemství vtělení. Jesličky nám ukazují tuto jedinečnou a mimořádnou událost, která změnila běh dějin a od níž se také počítá náš letopočet: před Kristovým narozením a po Kristově narození, a umožňují nám se jí dotknout.

Způsob Božího jednání je téměř omračující, protože se jeví jako nemožné, aby se Bůh zřekl své slávy a stal se člověkem jako my. Jaké překvapení vidět Boha, který přijímá naše způsoby: spí, pije mateřské mléko, pláče a hraje si jako všechny děti! Bůh jako vždycky udivuje, je nepředvídatelný, neustále mimo naše schémata. Proto jesličky, které ukazují Boha tak, jak přišel na svět, nás vybízejí, abychom přemýšleli o svém životě napojeném na Boží život a stali se jeho učedníky, chceme-li dosáhnout konečného smyslu života.

9. Když se přibližuje slavnost Zjevení Páně, přidávají se do vánočních Betlémů figurky tří králů. Tito mudrcové a bohatí vládci z Východu se na základě pozorování hvězdy vydali na cestu do Betléma, aby poznali Ježíše a přinesli mu svoje dary: zlato, kadidlo a myrhu. Také tyto dary mají alegorický význam: zlato uctívá Ježíšovu královskou hodnost, kadidlo jeho božství a myrha jeho svaté lidství, které pozná smrt a pohřeb.

Pohled na tuto betlémskou scénu nás vede k zamyšlení nad odpovědností, kterou má každý křesťan za šíření evangelia. Každý z nás se stává nositelem radostné zvěsti pro ty, s nimiž se setkává, a konkrétními skutky milosrdenství dosvědčuje radost ze setkání s Ježíšem a jeho lásku.

Mudrci učí, že je možné vyjít zdaleka a dojít až ke Kristu. Jsou to bohatí muži, moudří cizinci, žíznící po nekonečnu, kteří odcházejí na dlouhou a nebezpečnou cestu, jež je přivede až do Betléma (srov. *Mt 2,1-12*). Tváří v tvář Dítěti Králi je zachvacuje velická radost. Nenechají se pobouřit chudým prostředím a neváhají pokleknout a klanět se mu. Před ním pochopí, že Bůh se stejnou svrchovanou moudrostí, s níž ovládá běh hvězd, řídí i chod dějin a sesazuje mocné a povyšuje ponížené. A po svém návratu do vlasti zajisté vyprávěli o tomto překvapivém setkání s Mesiášem a zahájili tak cestu evangeliu mezi národy.

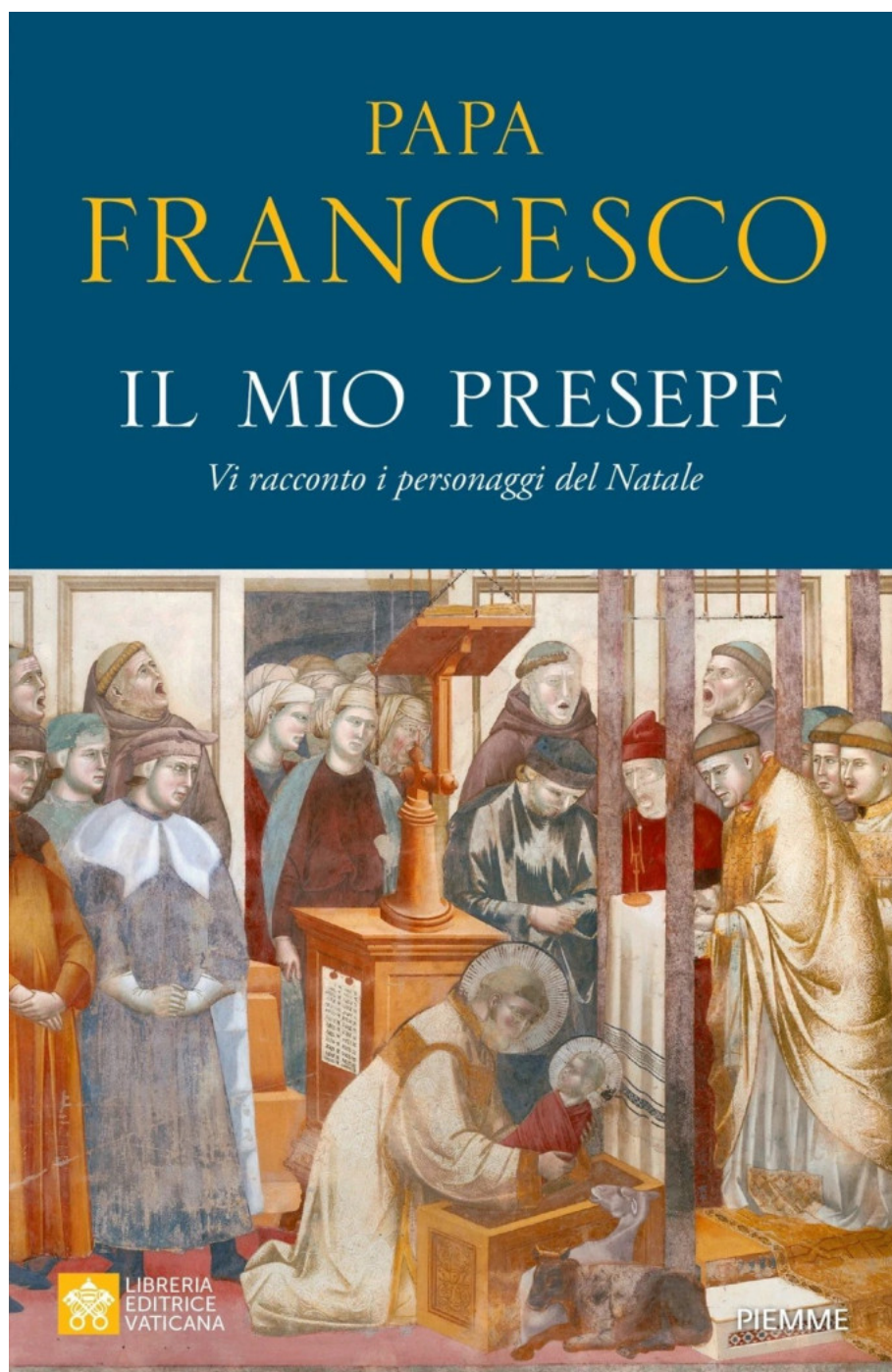
10. Před jesličkami se mysl ráda vrací do dětských let, kdy se dychtivě čekalo, až se začnou stavět. Tyto vzpomínky nás vždycky přivádějí k novému uvědomění si velkého daru, který jsme dostali tím, že nám byla předána víra, a zároveň v nás budí povinnost a radost umožnit dětem a vnukům prožít tutéž zkušenost. Není důležité, jak se Betlém vystrojí; může být stále stejný nebo se každý rok měnit. Záleží na tom, aby promlouval k našemu životu. Všude a jakoukoli formou vyprávějí jesličky o Boží lásce, o Bohu, který se stal děťátkem, aby nám pověděl, jak blízko je každé lidské bytosti, ať se nachází v jakékoli situaci.

Drazí bratři a sestry, jesličky jsou součástí milého i náročného procesu předávání víry. Počínaje dětstvím a potom v každém životním období nás vedou k rozjímání o Ježíši, k vnímání Boží lásky k nám, abychom cítili a věřili, že Bůh je s námi a my jsme s ním a že díky onomu Dítěti – Synu Božímu a Panny Marie – všichni jsme dcerami a syny, a abychom vnímali, že v tom spočívá štěstí. Ve škole svatého Františka otevřeme srdce této prosté milosti a dovolme, aby se z tohoto úžasu zrodila pokorná modlitba: naše „díky“ Bohu, který s námi chtěl sdílet všechno, aby nás nenechal nikdy samotné.

*Greccio, svatyně prvních jesliček,
1. prosince 2019, v sedmém roce pontifikátu.*

Franciscus

PAPEŽ FRANTIŠEK MŮJ BETLÉM

Dvakrát jsem si přál navštívit Greccio. Poprvé proto, abych poznal místo, kde svatý František z Assisi vymyslel betlém, něco, co poznamenalo i mé dětství: v domě mých rodičů v Buenos Aires toto znamení Vánoc nikdy nechybělo, bylo důležitější než stromeček.

Podruhé jsem se na toto místo v provincii Rieti, ochotně vrátil, abych podepsal apoštolský list Admirabile signum o smyslu a významu betlému v dnešní době. Při obou příležitostech jsem se cítil pohnutý v kapli, kde lze obdivovat středověkou fresku zobrazující noc betlémskou a noc v Grecciu, umístěné umělcem jakoby paralelně.

Emoce z tohoto pohledu mě podněcují k hlubšímu ponoření se do křesťanského tajemství, které se rádo skrývá v tom,

co je nekonečně malé. Vskutku, vtělení Ježíše Krista zůstává jádrem Božího zjevení, i když se snadno zapomíná, že jeho rozvinutí je tak nenápadné, že zůstává nepovšimnuto.

Maličkost je ve skutečnosti cestou k setkání s Bohem. V pamětním epitafu svatého Ignáce z Loyoly najdeme napsáno: "Non coerceri a maximo, sed contineri a minimo, divinum est". Je božské mít ideály, které nejsou omezeny ničím, co existuje, ale ideály, které jsou zároveň obsaženy a žity v těch nejmenších věcech života. Zkrátka, člověk se nesmí bát velkých věcí, musí jít kupředu a brát ohled na ty nejmenší.

To je důvod, proč se uchovávání tradice jesliček stává zdravým ponořením do Boží přítomnosti, která se projevuje v malých, někdy banálních a opakujících se každodenních věcech. Umět se zřítci toho, co svádí, ale vede na špatnou cestu, abychom pochopili a zvolili Boží cesty, je úkol, který nás čeká. V tomto ohledu je velkým darem rozlišování a člověk se nikdy nesmí unavit prosit o něj v modlitbě. Pastýři v jesličkách jsou ti, kteří přijímají Boží překvapení a setkání s ním prožívají v úžasu a klaní se mu: ve své malosti rozpoznávají Boží tvář. Lidsky máme všichni sklon hledat velikost, ale je darem umět ji skutečně najít: umět najít velikost v té malosti, kterou Bůh tak miluje.

V lednu 2016 jsem se setkal s mladými lidmi z Rieti poblíž místní svatyně jesliček. Jim i všem dnes jsem připomněl, že o vánoční noci existují dvě znamení, která nás vedou k rozpoznání Ježíše. Jedním z nich je obloha plná hvězd. Těch hvězd je mnoho, nekonečné množství, ale mezi všemi vyniká jedna zvláštní hvězda, ta, která vedla mudrce k tomu, aby opustili své domovy a vydali se na cestu, na cestu, o které nevěděli, kam je zavede. Stejně se to děje i v našich životech: v určitém okamžiku nás nějaká zvláštní "hvězda" vyzve, abychom se rozhodli, učinili volbu, vydali se na cestu. Musíme Boha naléhavě prosit, aby nám ukázal onu hvězdu, která nás pohne k něčemu víc, než jsou naše zvyky, protože tato hvězda nás přivede k rozjímání o Ježíši, o tom dítěti, které se narodilo v Betlémě a které touží po našem plném štěstí.

V této noci, která se narozením Spasitele stala svatou, nacházíme další mocné znamení: Boží malost. Andělé ukazují pastýřům dítě narozené v jeslích. Žádné znamení moci, soběstačnosti nebo pýchy. Ne. Věčný Bůh se zjevuje v bezbranné, tiché, pokorné lidské bytosti. Bůh se snížil, abychom s ním mohli putovat a aby se mohl postavit po našem boku, ne nad nás či daleko od nás.

Údiv a úžas jsou dva pocity, které každého, mladého i starého, dojímají před jesličkami, které jsou jako živé evangelium přetékající ze stránek Písma svatého. Není důležité, jak je betlém postaven, může být stále stejný nebo se každý rok měnit; důležité je, že promlouvá k našemu životu.

První životopisec svatého Františka, Tomáš z Celana, popisuje vánoční noc roku 1223, jejíž osmisté výročí letos slavíme. Když František přišel, našel jesličky se senem, volkem a oslíkem. Lidé, kteří se tam shromáždili, projevovali nevýslovnou radost, jakou na scéně Vánoc nikdy předtím nezakusili. Kněz pak u jesliček slavnostně sloužil eucharistii, čímž ukázal souvislost mezi vtělením Božího Syna a eucharistií. Při té příležitosti nebyly v Grecciu žádné sošky: betlém byl vytvořen a prožíván přítomnými.

Jsem si jist, že první betlém, který vykonal velké evangelizační dílo, může být i dnes příležitostí k vyvolání úžasu a údivu. A tak to, co svatý František započal prostotou tohoto znamení, přetrvává dodnes jako skutečná forma krásy naší víry.

Vatikán, 27. září 2023

Betlém

„Nadešel den radosti, čas jánotu! K této příležitosti se tu sešlo mnoho bratří z různých částí, s jánotem přišli muži i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili svíce a pochodně, aby osvětlili onu noc, v níž se na nebi zaskvěla nádherná hvězda která prozářila všechny dny a věky. Nakonec přišel František: vidí, že vše je připraveno podle jeho přání, a zářil radostí. Nyní se postavili jesle, vložilo se do nich seno a přivedli volka a oslíka. V této dojemné scéně se skví evangelní prostota, velebí se chudoba a doporučuje pokora. Greccio se stává jakoby novým Betlémem.“

Tomáš z Celana, Betlém v Grecciu

Kdo je v betlémě šťastný?

Pohledme na betlém. Kdo je v betlémě šťastný? Na to se rád ptám vás, děti, které se tak rády díváte na figurky ... a možná s nimi tu a tam pohybuje, přemísťujete je a zlobíte tatínka, který je s takovou pečlivostí rozmístil!

Kdo je tady v betlémě šťastný? Panna Maria a svatý Josef jsou plni radosti: hledí na dítě Ježíše a jsou šťastní, protože po tisícerých strastech, přijali tento Boží dar, s takovou vírou a láskou. „Překypují“ svatostí a tedy i radostí. Řeknete mi: ale to je přece pochopitelné! Vždyť je to Panna Maria a svatý Josef! Jistě, ale nemysleme si, že to pro ně bylo snadné: svatými se nerodí, ale stává, a to platí i pro ně.

Dále pak byli plní radosti pastýři. Také pastýři jsou svatí, zajisté, protože odpověděli na zvěst andělů, bez váhání hned pospíchali k jeskyni a poznali znamení Děťátka v jeslích. Nebylo to zřejmé. V betlémech je často pastýř hledící k jeskyni zasněným, okouzleným pohledem: tento pastýř vyjadřuje úžasnou radost toho, kdo s duší dítěte přijímá Ježíšovo tajemství. To je rys svatosti: zachovat si schopnost úžasu a údivu nad Božími dary, nad jeho „překvapeními“, a tím největším darem, stále novým překvapením, je Ježíš. Velkým překvapením je Bůh!

Dále pak jsou v některých betlémech, těch větších, s mnoha postavami, jsou řemeslníci: švec, nosič vody, kovář, pekař... a tak dále a tak dále. A všichni jsou šťastní. Proč? Protože jsou „nakaženi“ radostí události na níž mají účast, totiž narozením Ježíše. Tak je i jejich práce posvěcena Ježíšovou přítomností, jejich příchodem mezi nás.

Mé přání je tedy toto: být svatými, abychom byli šťastnými. Ale ne svatými z obrázků, ne, ne. Normálními svatými, světcí a světicemi z masa a kostí, s naší povahou, s našimi nedostatky, i s našimi hříchy – poprosme za odpuštění a jdeme dál -, ale připraveni nechat se „nakazit“ přítomností Ježíše mezi námi, připraveni běžet k Němu jako pastýři, abychom viděli tuto Událost, toto neuvěřitelné Znamení, které nám Bůh dal. Co říkali andělé? „Hle, zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechnen lid“ (Lk 2,10). Půjdeme se podívat? Anebo se budeme zabývat jinými věcmi?

Svatý František, který vynalezl betlém

Obdivuhodné znamení betléma, tak drahé křesťanskému lidu, stále vzbuzuje úžas a údiv. Ztvárnit událost Ježíšova narození znamená zvěstovat s jednoduchostí a radostí tajemství vtělení Božího Syna. Betlém totiž je jako živé evangelium, které překypuje ze stránek Písma svatého. Když rozjímáme nad vánoční scénou, jsme vyzváni dát se duchovně na cestu, přitahování pokorou Toho, který se stal člověkem, aby se setkal s každým člověkem. A objevíme, že nás natolik miluje, že se s námi spojil, abychom i my se mohli spojit s Ním.

Rád bych podpořil pěknou tradici našich rodin, které ve dnech, jež předcházejí vánocům, strojí betlém. Stejně jako zvyk stavět ho na pracovištích, ve školách, nemocnicích, ve věznicích, na náměstích... Je to vskutku cvičení tvůrčí představivosti, které využívá nejrozmanitější materiály, aby dalo život maličkým mistrovským dílům krásy. Učí se tomu od dětství: když tatínek a maminka spolu s prarodiči předávají tento radostný obyčej, který ztělesňuje bohatou lidovou spiritualitu. Přeji si, aby tato praxe nikdy neupadala; ba co víc, doufám, že tam, kde se přestala užívat, mohla být znovu objevena a oživena.

Odkaz na původ betléma se nachází především v některých evangelijních detailech o Ježíšově narození v Betlémě. Ježíš byl položen do jeslí, kterým se latinsky říká *praesepeum*, odtud italsky *presepe*, česky *jesle*.

Ale pojďme k počátku betléma, jak jej chápeme. V duchu se odebereme do Greccia v reatinském údolí, kde se svatý František zastavil zřejmě cestou z Říma, kde 29. listopadu 1223 obdržel od papeže Honoria III. Potvrzení své Řehole. Po své cestě do Svaté země mu ony zdejší jeskyně obzvláště připomínaly betlémskou krajinu. Je možné, že Prostřáček byl uchvácen v Římě, v bazilice Santa Maria Maggiore, mozaikami s vyobrazením Ježíšova narození, právě v blízkosti místa, kde se podle starobylé tradice uchovávají desky jesliček.

Františkánské prameny podrobně vyprávějí o tom, co se v Grecciu událo. Patnáct dnů před vánocemi František oslovil místního muže, který se jmenoval Jan a požádal ho, aby mu pomohl uskutečnit jedno přání: „Chtěl bych totiž oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě, a chtěl bych, pokud možno, svýma očima vidět hořkou nouzi, kterou už jako dítě muselo snášet, jak leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel, i jak leželo na seně“. Jen co vyslechl věrného přítele, hned odešel, aby na určeném místě připravil vše potřebné, podle touhy světce. 25. prosince připutovali do Greccia bratři z různých koutů a přišli i mužové a ženy z okolí, přinesli květiny a pochodně, aby prozářili onu svatou noc. Když přišel František, viděl jesle se senem, volka a oslíka. Lidé, kteří se tu seběhli, projevili nad vánoční scénou nevýslovnou radost, jakou předtím nezažili. Potom slavil kněz nad jesličkami slavnostní Eucharistii a ukázal na spojitost mezi vtělením Božího Syna a Eucharistií. Při té příležitosti nebyly v Grecciu sošky: betlém vytvořili a prožívali ti, kdo byli přítomní.

A tak se zrodila naše tradice: všichni kolem jeskyně a naplnění radostí, bez jakéhokoli odstupu mezi událostí, která se odehrává a těmi, kdo jsou účastní tajemství.

První životopisec sv. Františka, Tomáš z Celana, uvádí, že oné noci prosté a působivé podívané se přidružil i dar nádherného vidění: jeden z přítomných viděl ležet v jesličkách samotného Ježíška. Od onoho betléma vánoc roku 1223 „se každý vracel do svého domu naplněn nevýslovnou radostí“.

Svatý František, jednoduchostí onoho znamení, uskutečnil velké dílo evangelizace. Jeho učení proniklo do srdce křesťanů a zůstává až do našich dnů jako originální forma, jak s jednoduchostí znovu představit krásu naší víry. Nicméně, už samo místo, kde vznikl první betlém vyjadřuje a vzbuzuje tyto pocity. Greccio se stává útočištěm duše, která se skrývá na skále, aby se nechala obklopit tichem. Skládání betlému v našich domovech nám pomáhá znovu prožít příběh, který se žil v Betlémě. Přirozeně, evangelia vždy zůstávají zdrojem, který nám umožňuje poznat a rozjímat o této události; její ztvárnění v betlémě však pomáhá představovat si výjevy, podněcuje citové vnímání, vyzývá, abychom se cítili být vtaženi do dějin spásy, být současníky této události, která je živá a aktuální v nejrozumnějších historických a kulturních souvislostech.

Už od svého františkánského původu je zvláště pak betlém pozváním „vnímat“, „dotknout se“ chudoby, kterou si Boží Syn zvolil při svém Vtělení. A tak je implicitně výzvou následovat jej po cestě pokory, chudoby, vydanosti, která od betlémských jeslí vede ke kříži. Je výzvou setkat se s ním a sloužit mu milosrdenstvím v nejpotřebnějších bratrích a sestrách (srv. Mt 25,31-46).

U betléma se mysl ráda vrací k době, kdy jsme byli dětmi a netrpělivě očekávali okamžik, kdy se začne stavět. Tyto vzpomínky uvádějí ke stále novému uvědomění si velikosti daru, který nám byl dán předáním víry; a současně nám dávají vnímat úkol a radost dát dětem a vnoučatům účast na stejné zkušenosti. Není důležité, jak se betlém postaví, může být stále stejný anebo se každoročně upravovat; to, na čem záleží, je aby promlouval k našemu životu. Všude a v jakékoli formě betlém vypráví o Boží lásce, o Bohu, který se stal dítětem, aby nám řekl, jak je blízký každé lidské bytosti, ať se nachází v jakýchkoli podmínkách.

Betlém je živým evangeliem

Když do vánoc schází jen pár dnů, zatímco se spěchá s přípravami na slavnost, můžeme se ptát: „Jak se připravuji na narození Oslavence?“ Prostým, ale účinným způsobem, jak se připravit, je postavit betlém.

Betlém je totiž „jako živé evangelium“ (Apoštolský list *Admirabile signum*, 1). Přináší evangelium do míst, kde se žije: do domů, škol, na pracoviště, na místa setkání, do nemocnic a pečovatelských domů, do věznic a na náměstí. A tam, kde žijeme, nám připomíná podstatnou věc: že Bůh nezůstal neviditelný na nebi, ale přišel na Zem, stal se člověkem, dítětem. Stavět betlém znamená oslavovat Boží blízkost. Bůh byl vždy blízko svému lidu, ale když se vtělil a narodil, stal se velmi blízkým, blizoučkým. Stavět betlém znamená oslavovat blízkost Boha, objevit že Bůh je skutečný, konkrétní, živý a s tlukoucím srdcem. Bůh není vzdáleným pánem či odtahitým soudcem, ale pokornou Láskou, co sestoupila až k nám.

Betlém je domácím evangeliem. Slovo „jesličky“ znamená doslova „krmítko“, zatímco město jesliček, Betlém, znamená „dům chleba“. Jesličky jsou domem chleba: betlém, který stavíme doma, kde sdílíme jídlo a city, nám připomíná, že Ježíš je pokrmem, chlebem života (srv. Jan 6,34). Je to On, kdo živí naši lásku, je to On, kdo dává sílu našim rodinám kráčet dál a odpouštět si.

Betlém nám nabízí ještě další životní poučení. V mnohdy uspěchaných rytmech současnosti je výzvou ke kontemplaci. Připomíná nám důležitost zastavení se. Neboť jen

když se dokážeme usebrat, můžeme přijmout to na čem v životě záleží. Jen pokud necháme za dveřmi rámus světa, otevřeme se naslouchání Bohu, který promlouvá v tichu. Betlém je více než kdy aktuální, zatímco se ve světě den co den vyrábí množství zbraní a do očí a do srdce vstupuje tolik násilných obrazů. Betlém je naopak řemeslných obrazem míru. Proto je živým evangeliem.

Přeji vám tedy, aby stavění betléma bylo příležitostí přivítat Ježíše v životě. Když doma stavíme betlém, je to jako otvírat dveře a říkat: „Ježíši, vejdi!“, činit konkrétní tuto blízkost, toto pozvání Ježíše, aby vstoupil do našeho života. Protože jen pokud On přebývá v našem životě, život je znovuzrozen. A pokud se život znovu zrodí, jsou skutečné vánoce.

Dítě Ježíš

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

(Lk 2,1-7)

Bůh nás překvapuje v dítěti

Srdce betléma se začíná chvět, když tam o vánocích klademe sošku Jezulátka. Tak se nám dává poznat Bůh, v dítěti, aby se nechal přijmout do našich náručí. Pod slabostí a křehkostí skrývá svou moc, která vše tvoří a proměňuje. Zdá se to být nemožné, a přece je tomu tak: v Ježíši se Bůh stal dítětem, a takto chtěl Bůh ukázat velikost své lásky, která se ukazuje v úsměvu a ve vztažených ručkách ke komukoliv.

Narození dítěte vzbuzuje radost a úžas, protože staví před velké tajemství života. Když vidíme, jak oči mladých manželů září nad jejich novorozeným dítětem, chápeme pocity Marie a Josefa, kteří při pohledu na Ježíška vnímali Boží přítomnost ve svém životě.

Boží způsob jednání je téměř ohromující, protože se zdá nemožné, že by se vzdal své slávy, aby se stal člověkem jako my. Jaké to překvapení vidět Boha, který přijímá stejné chování jako my: spí, přijímá mléko od maminky, pláče a hraje si jako všechny děti! Bůh

jako vždy zneklidňuje, je nepředvídatelný, stále mimo našich schémat. Betlém tedy, kromě toho, že nám ukazuje Boha, jak přišel na svět, provokuje k zamyšlení nad našim životem, včleněného do onoho života Božího; zve nás, abychom se stali jeho učedníky, chceme-li dosáhnout posledního cíle života.

Pojďme znovu objevit maličkosti

Když evangelium vypráví o Ježíšově narození začíná od císaře Augusta, který provádí sčítání celé říše: představuje prvního císaře v jeho velikosti. Ale hned nato nás vede do Betléma, kde není velkého nic: jen chudičké dítě zavinuté do plének, s pastýři kolem. A právě tady je Bůh, v nepatrnosti. Chce se tím říct: Bůh se nenese na velikosti, ale sestupuje do nepatrnosti. Nepatrnost je cestou, kterou si zvolil, aby k nám přišel, aby se dotkl našeho srdce, aby nás spasil a znovu přivedl k tomu, na čem záleží.

Bratři a sestry, když stojíme před betlémem, dívejme se do středu: odhlédněme od světel a dekorací, jakkoli jsou krásné, a rozjímajme nad Dítětem. Ve své nepatrnosti je tu celý Bůh. Vyznejme to: „Dítě, Ty jsi Bůh, Bůh-dítě“. Nechme se strhnout tímto šokujícím úžasem. Ten, jenž objímá vesmír, potřebuje být držen v náručí. On, který stvořil slunce, musí být zahříván. Zosobněná něha potřebuje být hýčkána. Nekonečná láska potřebuje maličké srdce, jež vydává jemný tlukot. Věčné Slovo je nemluvnětem, tedy neschopným mluvit. Chléb života musí být krmen. Stvořitel světa nemá kde bydlet. Dnes je vše obráceně: Bůh přichází do světa maličký. Jeho velikost se nabízí v maličkosti.

A my se ptejme, - jsme s to přijmout tuto Boží cestu? Je to výzva vánoc: Bůh se zjevuje, ale lidé to nechápou. On se činí v očích světa maličkým a my pokračujeme v hledání velikosti podle světa, možná dokonce i v jeho jménu. Bůh se ponizuje a my chceme vystoupit na piedestal. Nejvyšší ukazuje pokoru a my tíhneme k ukazovat se. Bůh jde hledat pastýře, neviditelné; my vyhledáváme okázalost, ukazovat se. Ježíš se narodil, aby sloužil a my trávíme léta honbou zas úspěchem. Bůh nehledá sílu a moc, žádá něhu a vnitřní maličkost.

A zde je to, oč prosit Ježíše o vánocích: milost maličkosti. „Pane, nauč nás milovat maličkost. Pomoz nám pochopit, že je cestou k pravé velikosti“. Ale co konkrétně znamená přijmout maličkost? Za prvé to znamená věřit, že Bůh chce přijít do maličností našeho života, chce přebývat v každodenních

skutečnostech, prostých gestech, která provádíme doma, v rodině, ve škole, v práci. Je to právě v našem běžném životě, kde chce konat mimořádné věci. Je to poselství velké naděje: Ježíš nás zve, abychom zhodnotili a objevili maličkosti života. Je-li on tam s námi, co nám schází? Zanechejme tedy lítosti nad velikostí, kterou nemáme. Vzdejme se stížností, napučených tváří, chamtivosti, která nás nechává nespokojenými! Nepatrnost, úžas toho maličkého dítěte: to je poselství.

Ale je tu ještě něco víc. Ježíš netouží přijít jen do maličností našeho života, ale také do naší maličkosti: do našeho vnímání, že jsme slabí, křehcí, nedostatečními, možná dokonce pomýlenými. Sestro, bratře, jestliže tě, jako v Betlémě, obklopuje temnota noci, cítíš-li kolem chladnou lhostejnost, křičí-li rány, co v sobě nosíš: „Znamenáš málo, nestojíš za nic, nikdy nebudeš milován, jak by sis přál“, v této noci, když toto prožíváš, ti odpovídá Bůh a říká ti: „Miluji tě, takového, jaký jsi. Tvá maličkost mne neděsí, tvé křehkosti mne nezneklidňují. Pro tebe jsem se stal maličkým. Abych byl tvůj Bůh, stal jsem se tvým bratrem. Milovaný bratře, milovaná sestro, neboj se mne, ale ve mně najdi svou velikost. Jsem to blízko a jen o toto tě prosím: důvěřuj mi a otevři mi své srdce“.

Přijmout nepatrnost znamená ještě jedno: obejmout Ježíše v dnešních maličkých. Totiž milovat ho v těch posledních, sloužit mu v chudých. Jsou to oni, kdo se nejvíce podobají Ježíši, narozenému v chudobě. A v nich chce On být ctěn. V této noci lásky ať jsme jati jen jedinou obavou: zranit lásku Boží, zranit ji pohrdáním chudými svou lhostejností. Jsou to Ježíšovi nejmilovanější, kteří nás jednoho dne budou přijímat v nebi. Jedna básnička

napsala: „Kdo nenašel nebe zde na zemi, tomu tam nahoře bude chybět“ (E. Dickinson, *Poems*, str. 96-97). Neztrácejme z očí nebe, pečujme o Ježíše nyní, hladíme ho v potřebných, protože se s nimi ztotožnil.

Ježíš, Boží něha

Ve tváři maličkého Ježíška, kontemplujeme tvář Boha, který se nezjevuje v síle, moci, ale ve slabosti a křehkosti novorozeněte. Takový je náš Bůh, stává se nám blízkým v dítěti. Toto Dítě ukazuje věrnost a něhu bezmezné lásky, kterou Bůh obklopuje každého z nás. Proto slavíme vánoce a znovu prožíváme stejnou zkušenost betlémských pastýřů a spolu s mnoha otci a matkami, kteří den co den co den namáhají a čelí obětem; spolu s maličkými, nemocnými, chudými slavíme svátek, protože je svátkem setkání Boha s námi v Ježíši.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.

Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

JEŽÍŠOVO NAROZENÍ V BETLÉMĚ

JOSEPH RATZINGER/BENEDIKT XVI.

„HIC DE VIRGINE MARIA IESUS CHRISTUS NATUS EST“, krypta baziliky Narození Páně v Betlémě, Palestina, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 2. března 2013.

1. Historický a teologický rámec vyprávění o narození v Lukášově evangeliu

„V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu“ (Lk 2,1). Těmito slovy Lukáš uvádí své vyprávění o Ježíšově narození a vysvětluje, proč k němu došlo v Betlémě: sčítání za účelem stanovení a následně výběru daní je důvodem, proč Josef a Marii, jeho manželkou, která byla v pozeňnaném stavu, jdou z Nazareta do Betléma. Ježíšovo narození v městě Davidově se staví do rámce velkých všeobecných dějin, přestože císař vůbec nemá tušení, že tito chudí lidé jsou kvůli němu v tíživém okamžiku na cestě, a tak, zdánlivě náhodou, se dítě Ježíše narodí na místě příslibu.

Pro Lukáše je všeobecný historický kontext důležitý. Poprvé se koná „sčítání celé říše“, „ekumene“ v jejím celku. Poprvé existuje vláda a království, jež zahrnuje celý svět. Poprvé existuje velké území míru, v němž všichni mohou být zapsáni a dáni do služby komunity. Pouze v této chvíli, kdy na široké úrovni existuje společenství práva a jmění, kdy jediný společný jazyk dovoluje porozumění v myšlení a v jednání, může univerzální poselství spásy, univerzální nositel spásy vstoupit do světa: vskutku nastala „plnost času“.

Spojitosť mezi Ježíšem a Augustem však jde mnohem hlouběji. Augustus nechtěl být kdejakým panovníkem, jakými byli ti před ním a budou ti, co přijdou po něm. Epigraf z Priene, sahající do roku 9 před Kristem, nám dává pochopit, jak si přál být nazírán a chápán. Říká se tam, že den císařova narození „vtiskl celému světu jiný ráz: ubíral by se ke zkáze, pokud by v tom, který se nyní narodil nevzešlo obecné štěstí ... Prozřetelnost, která božsky vede náš život, naplnila tohoto člověka takovými dary kvůli spáse lidí, aby ho poslala nám a budoucím generacím jako spasitele (*sótér*). ... Den zrození boha byl pro svět počátkem „evangelií“ s ním spojených. Od jeho narození musí začít nové počítání času (srv. Stöger, *Das Evangelium nach Lukas*, str. 74).

Na základě textu tohoto druhu je zřejmé, že Augustus byl nazírán nejen jako politik, ale jako teologická postava, máje ostatně na paměti, že naše rozdělení politiky a náboženství, politiky a teologie v antickém světě neexistovalo. Už v roce 27 před Kristem, tři roky poté, co se ujal vlády, mu římský senát udělil titul *augustus* (řecky *sebastós*) – „úctyhodný“. Na nápise v Priene je nazván spasitel (*sótér*). Tento titul, dávaný v literatuře Diovi, ale také Epikurovi a Eskulapiovi, v řeckém překladu Starého zákona je vyhrazen výlučně Bohu. Také v případě Augusta má božský ráz: císař vyvolal světový převrat, uvedl nový čas.

Ve čtvrté ekloze Vergiliově jsme se už setkali s touto nadějí na nový svět, očekáváním návratu ráje. I když u Vergilia – jak jsme viděli - existuje širší podklad, ovlivnil nicméně způsob chápání života v Augustově éře: „Teď se všechno musí změnit ...“.

Rád bych ještě zvlášť zdůraznil dva významné aspekty, jak chápal sebe sama Augustus a jaké chápání bylo vlastní jeho současníkům. „Spasitel“ přinesl světu především mír. On sám nechal představit toto své poslání nositele pokoje monumentální formou a na všechny věky v *Ara Pacis Augustae* (oltář Augustova míru), jehož uchované pozůstatky činí dodnes imponujícím způsobem zřejmým, jak všeobecný mír, který na jistý čas zajistil, dopřál lidem hluboký nádech úlevy a naděje. V tomto ohledu Marius Reiser, v odvolání na Antonie Wlosoka, píše: 23. září (císařovy narozeniny) „stín tohoto poledníku postupoval 'od rána do večera' asi 150 metrů přímo v linii rovnodennosti, přesně až do středu *Ara Pacis*; existuje tedy přímá linie od narození tohoto člověka k *pax* (míru), a tímto způsobem je viditelně prokázáno, že je *natus ad pacem* (zrozen k míru). Stín pochází od koule, a koule ... je současně sféra nebes stejně jako glóbus země, symbol vlády nad světem, který byl nyní uveden v mír“ (*Wie wahr ist Weihnachtsgeschichte?*, str. 459).

Tady proniká druhý aspekt Augustova sebevědomí: univerzalita, kterou sám Augustus, jako jistý druh zprávy o svém životě a svém díle, takzvané *Monumentum Ancyranum*, doložil konkrétními daty a silně zdůraznil.

Tím jsme se znovu dostali ke skutečnosti sčítání všech obyvatel říše, jež pojí Ježíše z Nazareta s císařem Augustem. O tomto výběru daní (soutpisu) existuje rozsáhlá diskuze mezi učenými, do jejichž detailů zde nemusíme vstupovat.

První problém je zatím dosti snadné objasnit: soutpis se konal za časů krále Heroda Velikého, který ovšem zemřel už v roce 4 před Kristem. Začátek našeho počítání času – určení Ježíšova narození – sahá k mnichu Dionýsiu Malému (+ kolem roku 550), který se ve svých počtech zřejmě zmýlil o několik let. Historické datum Ježíšova narození je tedy třeba stanovit o pár let dřív.

Velké spory vyvolala dvě další data. Podle Josefa Flavia, jemuž především vděčíme za naše poznatky o židovských dějinách Ježíšových časů, se soutpis konal v roce 6 po Kristu za vlády Quirinia a – protože koneckonců šlo o peníze – vedl ke vzpouře Judy Galilejského (srv. *Skt* 5,37). Navíc Quirinius působil v této syrsko-židovské oblasti pouze v té době a ne předtím. Tyto skutečnosti jsou však samy o sobě opět nejisté; v každém případě existují indicie, podle kterých Quirinius, z pověření císaře, působil v Sýrii už kolem roku 9 před Kristem. Tak jsou jisté přesvědčivé náznaky jistých badatelů, například Aloise Stögera, podle nichž se „soutpis“ za tehdejších okolností konal obtížně a protáhl se na několik let. Ostatně, probíhal ve dvou etapách: především zápisem veškerého vlastnictví půdy a nemovitostí a pak – jak druhý moment – vyměřením daní, které bylo třeba skutečně platit. První etapa tedy probíhala v době Ježíšova narození; druhá, která byla pro lid mnohem více pobuřující, vyvolala povstání (srv. Stöger, *Das Evangelium nach Lukas*, str. 372s).

Konečně se rovněž namítalo, že k takovému zjišťování nebylo přece třeba, aby šel „každý do svého města“ (*Lk* 2,3). Z různých pramenů však víme, že dotyční se museli přihlásit tam, kde vlastnili pozemky. V souladu s tím můžeme předpokládat, že Josef z domu Davidova, nějaký pozemek v Betlémě vlastnil, proto kvůli vyměření daní se tam musel odebrat.

Neustále se dá diskutovat o tolika podrobnostech. Je však obtížné upřít pohled na každodennost nám tak vzdáleného a tak složitého ústrojí, jakým byla římská říše. Nicméně podstatné obsahy skutečností, o kterých nám Lukáš podává zprávu, zůstávají i přes to všechno historicky věrohodné: rozhodl se totiž, – jak říká v předmluvě k svému evangeliu – „všechno důkladně prozkoumat“ (1,3). To pochopitelně pomocí prostředků, které měl k dispozici. Nicméně vždy byl blíže pramenům a událostem než si my, nehledě na veškerou historickou erudici, můžeme nárokovat.

Vraťme se k významnému kontextu historického momentu, v němž došlo k Ježíšovu narození. S odkazem na císaře Augusta a „celou říši“, Lukáš vědomě vytvořil historický a současně teologický rámec pro události, které se budou vyprávět.

Ježíš se narodil v době, kterou lze přesně stanovit. Na počátku Ježíšova veřejného působení Lukáš znovu poskytuje detailní a bedlivé datování tohoto historického okamžiku: je to v patnáctém roce vlády císaře Tiberia; nadto je zmíněn římský místodržitel toho roku

a tetrarchové Galileje, Itureje a Trachonitidy, stejně jako Abileny, a pak velekněží (srv. *Lk* 3,1s).

Ježíš se nenarodil a neobjevil na veřejnosti v neurčitým mýtickém „jednou“. Patří do přesně datované doby a do přesně vyznačeného geografického prostředí: univerzální a konkrétní se navzájem dotýkají. V Ném vstoupil do světa *Logos*, tvůrčí Důvod všech věcí. Věčný *Logos* se stal člověkem, a součástí toho je kontext místa a času. Víra je vázána na tuto konkrétní skutečnost, i když potom, v síle zmrtvýchvstání, je časový a geografický prostor překonán a Pánovo „předcházení do Galileje“ (srv. *Mt* 28,7) uvádí do otevřené šíře celého lidstva (srv. *Mt* 28,16ss).

Významný je ještě další prvek. Augustův dekret o daňovém soupisu všech obyvatel ekumene vede Josefa spolu s Marií do Betléma, města Davidova, a slouží tak k naplnění příslibu proroka Micheáše, podle něhož se má Pastýř Izraele narodit v tomto městě (srv. 5,1-3). Císař, aniž by to tušil, přispívá k naplnění příslibu: dějiny římské říše a dějiny spásy, které Bůh začal s Izraelem, se vzájemně prolínají. Bůh, který je Bohem Izraele a všech národů, se projevuje jako pravý vůdce celých dějin.

Uznávání představitel moderní exegeze jsou toho názoru, že zpráva obou evangelistů, Matouše i Lukáše, podle níž se Ježíš narodil v Betlémě, je tvrzením teologickým nikoli historickým. Ježíš se měl ve skutečnosti narodit v Nazaretě. Vyprávění o Ježíšově narození v Betlémě se dějiny teologicky přepracovaly v souladu s přísliby, aby se tak – na základě místa narození – mohlo ukázat na Ježíše jako na očekávaného Pastýře Izraele (srv. *Mt* 5,1-3; *Mt* 2,6).

Osobně nevidím jak by se daly připojit věrohodné prameny, o které by se taková teorie mohla opřít. O Ježíšově narození totiž nemáme jiné prameny, než vyprávění o dětství u Matouše a u Lukáše. Obě jsou evidentně závislá na představitelích velmi odlišných tradic. Byla ovlivněna rozdílnými teologickými pohledy, stejně jako jejich historické zprávy se zčásti liší.

Matoušovi zjevně nebylo známo, že jak Josef tak Maria bydleli zpočátku v Nazaretě. Proto, když se vraceli z Egypta, chtěl Josef nejprve jít do Betléma, a pouze zpráva o tom, že v Judsku vládne Herodův syn, jej vede k tomu, že se uchýlí do Galileje. Lukášovi však bylo už od počátku jasné, že Svatá Rodina se po událostech narození, vrátila do Nazareta. Dvě odlišné linie tradice se shodují ve zprávě, že místem Ježíšova narození byl Betlém. Jestliže se držíme pramenů, je jasné, že Ježíš se narodil v Betlémě a vyrůstal v Nazaretě.

2. Ježíšovo narození

„Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo“ (*Lk* 2,6s).

Začněme náš komentář posledními slovy tohoto úryvku: v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. Meditace těchto slov ve víře našla v tomto konstatování vnitřní podobnost se slovem *Prologu svatého Jana*, bohatým na hluboký obsah: „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali“ (*Jan* 1,11). Pro Spasitele světa, pro Toho, podle něhož bylo všechno stvořeno (srv. *Kol* 1,16), není místo. „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka

nemá, kam by hlavu složil“ (Mt 8,20). Ten, který byl ukřižován za branou města (srv. *Žid* 13,12) se za branou města také narodil.

To nás musí vést k zamyšlení, odkázat nás na převrácení hodnot, jaké existuje v postavě Ježíše Krista, v jeho poselství. Už od narození nepatří k prostředí, které je podle světa významné a mocné. Ale právě tento člověk bezvýznamný a bez moci se ukazuje jako skutečně Mocný, jako Ten, na němž nakonec závisí všechno. Vyjít z prostředí toho, co si myslí všichni a co všichni chtějí, z dominantních kritérií, tedy patří ke stávání se křesťany, aby se vstoupilo do světla pravdy o našem bytí a díky tomuto světlu se dosáhlo správné cesty.

Maria položila své novorozené děťátko do jeslí (srv. *Lk* 2,7). Z toho se právem odvodilo, že se Ježíš narodil ve stáji, v prostředí málo útulném – jsme v pokušení říci: nedůstojném – které v každém případě poskytlo posvátné události nezbytnou důvěrnost. V kraji kolem Betléma se jeskyně odjakživa používají jako stáj (srv. Stuhlmacher, *Die Geburt des Immanuel*, str. 51).

Už u mučedníka Justina (+ kolem roku 165) a u Origena (+ kolem r. 254) nacházíme tradici podle které byla místem Ježíšova narození jeskyně, kterou ukazovali křesťané v Palestině. Skutečnost, že Řím po vyhnání židů ze Svaté země ve II. století, přeměnil jeskyni na místo Tammuz-Adonisoava kultu, se zjevným úmyslem potlačit kultovní vzpomínku křesťanů, potvrzuje starobylost tohoto kultovního místa a ukazuje rovněž na jeho důležitost v římském hodnocení. Místní tradice jsou často věrohodnějším pramenem než psané záznamy. Betlémské tradici, s níž je spjata i bazilika narození, lze tedy přiznat značnou míru věrohodnosti.

Maria zavinula dítě do plének. Bez jakéhokoli sentimentalizmu si dokážeme představit s jakou láskou šla Maria vstříc této své hodině, jak připravila narození svého Syna. Ikonová tradice, na základě teologie Otců, vykládala teologicky jesle i plénky. Dítě, nuzně zavinuté do plének se jeví jako předčasný odkaz na hodinu jeho smrti. Už od počátku je Obětovaný, jak uvidíme ještě podrobněji v zamyšlení nad slovem o prvorozeném. Jesle se tak ztvárňovaly jako jistý druh oltáře.

Augustin vyložil význam jeslí úvahou, která se v první chvíli zdá nepatřičná, ale zkoumá-li se pozorněji, obsahuje naopak hlubokou pravdu. Jesle jsou místem, kde zvířata nacházejí svou potravu. Nyní však leží v jesličkách Ten, jenž sám sebe značil za pravý chléb, který sestoupil z nebe – za pravý pokrm, který člověk potřebuje k tomu, aby byl lidskou osobou. Je to pokrm, který člověku dává pravý život, ten věčný. Jesle se takto stávají odkazem na Boží stůl, k němuž je člověk pozván, aby přijal Boží chléb. V chudobě Ježíšova narození se zdůrazňuje významná realita, v níž se tajemným způsobem uskutečňuje vykoupení lidí.

Jesle odkazují – jak bylo řečeno – na zvířata, pro něž jsou místem krmení. V evangeliu se tu o zvířatech nemluví. Avšak meditace vedená vírou při četbě Starého a Nového zákona, vzájemně propojených, tuto mezeru velmi brzy zaplnila odkazem na *Izaiáše* 1,3: „Vůl zná svého hospodáře a osel jesle svého pána, Izrael mne však nezná, můj lid je nechápavý“.

Peter Stuhlmacher poznamenává, že pravděpodobně měla jistý vliv i řecká verze *Habakuka* 3,2: „Uprostřed dvou živých bytostí ... budeš poznán; až přijde čas se ukážeš“ (srv. *Die Gestalt des Immanuel*, str. 52). Dvěma živými bytostmi se zřejmě rozumí dva cherubové, kteří podle *Exodu* 25,18-20, na víku archy úmluvy označují a současně

zahalují tajemnou Boží přítomnost. Jesle by se tímto způsobem stávaly archou úmluvy, v níž Bůh, tajemně uchovávaný, je uprostřed lidí, a před níž pro „vola a osla“, pro lidstvo složené z židů a pohanů, nadešla hodina poznání Boha.

V jedinečné spojitosti mezi *Izaiášem* 1,3; *Habakukem* 3,2; *Exodem* 25,18-20 a jeslemi se jeví tedy obě zvířata jako zástupců lidstva, které samo dosud nemá poznání, jež, před Dítětem, před prostým zjevením se Boha ve stáji, dochází k poznání a v chudobě takového narození dostává epifanii, kterou nyní učí vidět všechny. Tento motiv už velmi brzy přijala křesťanská ikonografie. Žádné zobrazení jeslí se nezříká vola a osla.

Po tomto malém rozptýlení se vrátíme k textu evangelia. Tam se čte: Maria „porodila svého prvorozeného syna“ (*Lk* 2,7). Co to znamená?

Prvorozený není nutně prvním z následné série. Slovo „prvorozený“ neodkazuje na počítání, které pokračuje, ale označuje teologickou vlastnost vyjádřenou v nejstarších sbírkách zákonů Izraele. V předpisech pro velikonoce se nachází věta: „Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Posvět' mi všechno prvorozené co u Izraelitů otvírá mateřské lůno: každý prvorozený u lidí či u dobytka, patří mně!“ (*Ex* 13,1s). „Vyplatíš každého prvorozeného ze svých synů“ (*Ex* 13,13). Tak slovo o prvorozeném je už také předčasným odkazem na následující vyprávění o představení Ježíše v chrámě. V každém případě se tímto slovem naznačuje zvláštní příslušnost Ježíše k Bohu.

Úvahu o Ježíši, jakožto prvorozeného rozvinula dále ve dvou etapách Pavlova teologie. V *listu Římanům* Pavel nazývá Ježíše „prvorozeným z mnoha bratří“ (8,29): jako Zmrtvýchvstalý je nyní novým způsobem „prvorozený“ a současně počátkem mnoha bratří. V novém narození ze zmrtvýchvstání, Ježíš už není pouze prvním co do důstojnosti, nýbrž je Tím, který zahajuje nové lidstvo. Poté, co zbořil železnou bránu smrti, je nyní mnoho těch, kdo jí mohou projít s Ním: ti všichni, kteří s Ním ve křtu byli pohřbeni a vzkříšeni.

V *listu Kolosanům* je tato myšlenka ještě rozšířena: Kristus je nazván „prvorozený všeho tvorstva“ (1,15) a „prvorozený z těch, kdo vstanou z mrtvých“ (1,18). „Všechno bylo stvořeno skrze něho“ (1,16). „On je počátek“ (1,18). Pojem prvorozenství nabývá kosmické dimenze. Kristus, vtělený Syn, je, abychom tak řekli, první ideou Boha a předchází všechno stvoření, které je zaměřeno k Němu a od Něj vychází. Tím je také počátkem a cílem nového stvoření, které začalo zmrtvýchvstáním.

U Lukáše se o tom všem nemluví, ale pro pozdější čtenáře jeho evangelia – pro nás – tento kosmický jas spočívá už na chudičkých jeslích betlémské jeskyně: tady mezi nás vstoupil pravý prvorozený vesmíru.

„V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila“ (*Lk* 2,8). Prvními svědky velké události jsou pastýři, kteří bdí. Mnoho se přemítalo nad tím, jaký význam může mít skutečnost, že se právě pastýřům jako prvním dostalo tohoto poselství. Zdá se mi, že v této otázce není třeba přílišného důvtipu. Ježíš se narodil za městem, v prostředí, které všude dokola obklopovaly pastviny, na něž pastýři vodily své stáda. Bylo tedy normální, že oni, jakožto události nejbližší, byli jako první pozváni k jeslím.

Přirozeně se hned dá rozvinout úvaha: možná nejen navenek, ale také vnitřně žili blíž události na rozdíl od obyvatel města, kteří klidně spali. Ani vnitřně nebyli daleko od Boha, který se stal dítětem. Shoduje se s tím skutečnost, že patřili k chudým, prostým duším,

kteří Ježíš blahoslavil, neboť právě jim je vyhrazen přístup k Božímu tajemství (srv. *Lk* 10,21s). Oni představují *chudé Izraele*, chudé obecně: privilegované adresáty Boží lásky.

Další důraz pak přišel především z mnišské tradice: mniši byli lidmi, kteří bděli. Chtěli být v tomto světě bdělí, už prostřednictvím noční modlitby, ale pak především bdít vnitřně, být otevření Božímu volání skrze znamení jeho přítomnosti.

Nakonec se ještě může uvést vyprávění o vyvolení Davida za krále. Saul, jakožto král, byl Bohem zavržen. Samuel je poslán do Betléma k Jesseovi, aby pomazal za krále jednoho z jeho synů, kterého mu Hospodin označí. Žádný ze synů, kteří před něj předstoupili však nebyl tím vyvoleným. Schází jen nejmladší, ale ten pase stáda, vysvětluje Jesse prorokovi. Samuel jej nechává zavolat z pastvy a na Boží znamení pomazává mladého Davida „uprostřed jeho bratří“ (srv. *1 Sam* 16,1-13). David přichází od ovcí, které pase, a je ustanoven pastýřem Izraele (srv. *2 Sam* 5,2). Prorok Micheáš hledí do daleké budoucnosti a oznamuje, že z Betléma vyjde Ten, jenž bude pást izraelský lid (srv. *Mi* 5,1-3; *Mt* 2,6). Ježíš se rodí mezi pastýři. On je velkým Pastýřem lidí (srv. *1 Pt* 2,25; *Žid* 13,20).

Vraťme se k textu vánočního vyprávění. Anděl Páně se zjevuje pastýřům a sláva Páně je zahaluje světlem. „Padla na ně veliká bázeň“ (*Lk* 2,9). Anděl však rozptyluje jejich strach a zvěstuje jim „velikou radost, radost pro všecken lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán“ (*Lk* 2,10). Je jim řečeno, že jako znamení naleznou děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.

„A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení““ (*Lk* 2,12-14). Evangelista říká, že andělé „mluví“. Křesťanům však bylo od počátku jasné, že mluvou andělů je zpěv, v němž veškerý jas velké radosti, kterou zvěstují se stává vnímatelně přítomnou. A tak od onoho okamžiku zpěv chvály andělů už nikdy neustal. Pokračuje napříč staletími ve stále nových formách a vždy novým způsobem se rozeznává při slavení Ježíšova narození. Je zcela pochopitelné, že prostý věřící lid pak slyšel zpívat i pastýře, a až dodnes, o svaté noci, se připojuje k jejich melodiím a zpěvem vyjadřuje velikou radost, která je od té chvíle až do konce časů dána všem.

Ale co – podle vyprávění svatého Lukáše – zpívali andělé? Spojují slávu Boží „na výsostech“ s pokojem lidí „na zemi“. Církev převzala tato slova a vytvořila z nich celý hymnus. V podrobnostech však je překlad andělových slov sporný.

Latinský text, nám dobře známý, byl až donedávna tlumočen takto: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“. Tento překlad však moderní exegeti zavrhl – nikoli bez oprávněných důvodů – jako jednoznačně moralizující. „Sláva Boží“ není něčím, co mohou vytvořit lidé („*Bud'* Bohu sláva“). „Sláva“ Boží neexistuje, Bůh *je* slavný, a to je skutečně důvodem radosti: existuje pravda, existuje dobro, existuje krása. Tyto skutečnosti jsou – v Bohu – nezničitelným způsobem.

Významnější (závažnější) je rozdíl v překladu druhé části andělových slov. To, co se až donedávna tlumočilo jako „lidem dobré vůle“ je nyní vyjádřeno v překladu Německé biskupské konference jako „*Menschen seiner Gnade*“ (lidem jeho milosti). V překladu Italské biskupské konference se mluví o „lidech, které miluje“. Ptáme se však: kdo jsou ti lidé, které Bůh miluje? Existuje i někteří, které nemiluje? Nemiluje snad všechny jako své tvory? Co tedy říká dodatek: „které Bůh miluje“? Podobnou otázku lze vznést také k německému překladu. Kdo jsou ti „lidé jeho milosti“? Existují lidé, kteří nejsou v jeho milosti? A pokud ano, z jakého důvodu? Literární překlad z originálního řeckého textu zní: pokoj „lidem (jeho) zalíbení“. Také zde zůstává přirozeně otázka? Kdo jsou ti lidé v nichž má Bůh zalíbení? A proč?

A přece, pro pochopení tohoto problému nacházíme pomoc v Novém zákoně. Ve vyprávění o Ježíšově křtu, Lukáš říká, že když se Ježíš modlil, otevřelo se nebe a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn: v tobě mám zalíbení“ (Lk 3,22).

Mužem zalíbení je Ježíš. Je jím proto, že žije zcela obrácen k Otci, žije s pohledem upřeným k Němu a v jednotě vůle s Ním. Osoby zalíbení jsou tedy ti, kdo mají postoj Syna – osoby podle Krista.

Za rozdílnými překlady stojí konečně otázka vztahu mezi Boží milostí a lidskou svobodou. Jsou zde možné dvě extrémní pozice: především idea absolutní výlučnosti Božího jednání, takže všechno závisí na jeho předurčení. Druhým extrémem je naopak pozice moralizující, podle níž o všem nakonec rozhoduje dobrá vůle člověka. V tomto smyslu se dal chápat předchozí překlad, který mluvil o lidech „dobré vůle“. Nový překlad může být špatně vykládán v opačném významu, jako by vše záviselo jedině na Božím předurčení.

Celé svědectví Písma svatého nenechává nejmenší pochybnost o tom, že žádná z obou extrémních pozic není správná. Milost a svoboda se vzájemně prolínají, a jejich působení jedné v druhé nemůžeme vyjádřit jasnými formulami. Zůstává pravdou, že bychom nedokázali milovat, pokud bychom nebyli napřed Bohem milováni. Boží milost nás stále předchází, obklopuje a podpírá. Pravdou však zůstává i to, že člověk je povolán, aby měl podíl na této lásce, není pouhým nástrojem Boží všemohoucnosti, zbaveným veškeré vlastní vůle; může milovat ve spojení s láskou Boží anebo může tuto lásku i odmítnout. Zdá se mi, že literární překlad – „zalíbení“ (či „jeho zalíbení“) – nejlépe odpovídá tomuto tajemství, aniž by jej rozuzlovalo jednostranným způsobem.

Pokud jde o slávu na výsostech, zde je nepochybně určující slovo „*je*“: Bůh *je* slavný, *je* nezničitelnou Pravdou, věčnou Krásou. To je základní a útěšná jistota naší víry. Existuje nicméně – podle prvních tří přikázání Desatera -, podřizujícím způsobem, úkol pro nás i zde: vynasnažit se, aby sláva Boží nebyla poskvrněna a ve světě komolena; aby se vzdávala náležitá chvála jeho vznešenosti a jeho svaté vůli.

Nyní však se musíme zamyslet ještě nad dalším aspektem andělova poselství. Navracejí se v něm základní kategorie, jimiž se vyznačuje chápání sebe sama a vidění světa vlastní

císaři Augustovi: *sótér* (spasitel), pokoj, ekumene – zde jistě rozšířené až za hranici středozemního světa a vztahující se na nebe i na zemi; a konečně také slovo o dobré zvěsti (*euangélion*). Tyto souběžnosti jistě nejsou náhodné. Lukáš nám chce říct: to, co si císař Augustus nárokoval pro sebe, se uskutečnilo mnohem vznešenějším způsobem v Dítěti, které se narodilo bezbranné a bezmocné v betlémské jeskyni, a jehož hosty byli chudí pastýři.

Reiser právem zdůrazňuje, že středem obou poselství je mír, a že *pax Christi* není nutně v rozporu s *pax Augusti*. Mír Kristův však přesahuje mír Augustův, jako nebesa převyšují zemi. Srovnání mezi oběma druhy míru se tedy nedá nazírat jednoznačně polemickým způsobem. Augustus skutečně přinesl „na dvě stě padesát let mír, právní jistotu a blahobyť, o jakém dnes mnohé země někdejší římské říše mohou pouze snít“ (*tamtéž*, str. 458). Politice je absolutně ponechán vlastní prostor a vlastní odpovědnost. Ovšem tam, kde se císař zbožšťuje a připisuje si božské vlastnosti, tam politika překračuje vlastní hranice a slibuje to, co nemůže splnit. Ve skutečnosti ani ve zlatém období římské říše nebyly právní jistota, mír a blahobyť nikdy mimo nebezpečí, ani plně uskutečněny. Stačí jediný pohled na Svatou zem, abychom poznali omezení *pax romana*.

Království ohlašované Kristem, Boží království, je jiné povahy. Týká se nejen středozemního zálivu a určité epochy. Týká se člověka v hlubině jeho bytí; otevírá jej vůči pravému Bohu. Ježíšův mír je mír, který svět nemůže dát (srv. *Jan* 14,27). Jde tu koneckonců o otázku co znamená vykoupení, osvobození a spása. Jedno je jasné: Augustus patří do minulosti, Ježíš Kristus však je přítomností a budoucností: „stejný včera, dnes a navěky“ (*Žid* 13,8).

„Když andělé od nich odešli ... pastýři si řekli mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali (tam) a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích“ (*Lk* 2,15s). Pastýři pospíchali.

Podobně evangelista vyprávěl, že Maria po andělově zmnince o těhotenství své příbuzné Alžběty, „spěchala“ do judského města, kde bydleli Zachariáš a Alžběta (srv. *Lk*

2,31). Pastýři si jistě pospíšili také z lidské zvědavosti, aby spatřili velikou událost, která jim byla oznámena. Ale jistě byli také plní nadšení z důvodu radosti nad tím, že teď se opravdu narodil Spasitel, Mesiáš, na nějž všechno čekalo a kterého oni mohou uvidět jako první. Kterí křesťané dnes spěchají, když jde o věci Boží? Zasluguje-li něco spěch – to nám snad chce rovněž říci mlčky evangelista – jsou to právě věci Boží.

Anděl ukázal pastýřům jako znamení, že najdou děťátko zavinuté do plének a položené do jeslí. To je poznávací znamení: popis toho, co bylo možné vidět na vlastní oči. Není to

„znamení“ ve smyslu, že se Boží sláva stala natolik zřejmou, že by se dalo s jistotou říci: toto je pravý Pán světa. Nic takového. V tomto smyslu je znamení současně také neznamení: Boží chudoba je jeho pravým znamením. Ale pro pastýře, kteří na svých pastvinách viděli slávu Boží, je toto znamení dostačující. Vidí zevnitř. Vidí toto: to, co anděl řekl, je pravda. Pastýři se proto vracejí s radostí. Oslavují a chválí Boha za to, co slyšeli a viděli (srv. *Lk 2,20*).

RELIKVIE BETLÉMSKÝCH JESLÍ v bazilice Santa Maria Maggiore v Římě (Panny Marie u jeslíček),
Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent,
29. června 2016.

3. Představení Ježíše v chrámě

Lukáš uzavírá vyprávění o Ježíšově narození příběhem o tom, co se podle zákona Izraele, dělo s Ježíšem osmý a čtyřicátý den.

Osmý den je den obřízky. Ježíš je tak formálně přijat do komunity příslibů, která vychází od Abraháma; nyní patří i právně k izraelskému lidu. Pavel se o tom zmiňuje, když píše v listu Galaťanům: „Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří Zákonu podléhali. Tak jsme byli přijati za syny“ (4,4s). Současně s obřízkou Lukáš výslovně zmiňuje udělení předpovědění jména, Ježíš – „Bůh zachraňuje“ (srv. 2,31) – takže počínaje obřízkou se pohled upírá k naplnění očekávání, která náležejí k podstatě smlouvy.

Součástí čtyřicátého dne jsou tři události: Mariino „očistění“, „výkupné“ prvorozeného syna Ježíše obětí předepsanou Zákonem a „představení“ Ježíše v chrámě.

Ve vyprávění o dětství v jeho celku, a stejně tak i v tomto úryvku, je snadno rozpoznatelný žido-křesťanský základ, pocházející z tradice Ježíšovy rodiny. Současně však je zřejmé, že byl zpracován autorem, který píše a myslí po způsobu řecké kultury a kterého lze logicky identifikovat jako samotného evangelistu Lukáše. V této redakci se na jedné straně stává zřejmým, že její autor neměl přesné poznání starozákonního zákonodárství, a na druhé, že se nezajímal o jeho podrobnosti, ale spíše směřoval k teologickému jádru události, kterou chtěl objasnit svým čtenářům.

V knize *Levitiku* je stanoveno, že žena po porodu syna je nečistá (tedy vyloučena z liturgických plnění) po sedm dní; osmý den musí být chlapec obřezán a žena zůstane ještě triatřicet dní doma, aby se očistila od své krve (srv. *Lv* 12,1-4). Poté musí přinést oběť očištění, beránka jako žertvu a holoubě nebo hrdličku za hřích. Chudí lidé musejí dát alespoň dvě hrdličky nebo dvě holoubata.

Maria přináší oběť chudých (srv. *Lk* 2,24). Lukáš, jehož evangelium je celé prodchnuto teologií chudých a chudobou, nám tu znovu dává jasně pochopit, že Ježíšova rodina patřila k *chudým Izraele*; dává nám pochopit, že právě mezi nimi mohlo zrát naplnění příslibu. Také zde znovu chápeme, co chce říci: „narozený pod Zákonem“; jaký význam má skutečnost, že Ježíš říká Janu Křtiteli, že se musí naplnit všechna spravedlnost (srv. *Mt* 3,15). Maria kvůli porodu Ježíše nepotřebuje očišťování: toto narození přináší očištění světa. Ale je poslušná Zákona a právě tak slouží naplnění příslibů.

Druhá událost o kterou se jedná, je vykoupení prvorozeného, který bezpodmínečně patří Bohu. Výkupná cena byla pět šekelů a mohla být zaplacená v celé zemi kterémukoli knězi.

Lukáš především cituje „výhradní právo“ týkající se prvorozeného: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ (2,23; srv. *Ex* 13,2; 13,12s.15). Zvláštnost jeho vyprávění spočívá však v tom, že pak nemluví o Ježíšově výkupném, nýbrž o třetí skutečnosti, o odevzdání („představení“) Ježíše. Evidentně chce říci: toto dítě nepotřebuje být vykoupeno a nevrátí se do vlastnictví rodičů, ale zcela naopak, bylo odevzdáno v chrámě osobně Bohu, zcela dáno do jeho vlastnictví. Slovo *paristánai*, zde přeložené jako „představit“ znamená také „obětovat“, v odkazu na chrámové oběti. Tím vyniká prvek oběti a kněžství.

O úkonu výkupného, předepsaného Zákonem, Lukáš neříká nic. Namísto toho ozřejmuje opak: odevzdání Dítěte Bohu, jemuž má zcela patřit. Kvůli žádnému z uvedených předpisů Zákona nebylo třeba se představovat v chrámu. Pro Lukáše je však podstatné právě toto první uvedení Ježíše do chrámu, jako místa události. Tady, na místě setkání Boha se svým lidem, namísto úkonu zpětného přijetí prvorozeného, dochází k veřejnému obětování Ježíše Bohu, jeho Otcí.

Na tento kultovní úkon, v nejhlubším slova smyslu, navazuje u Lukáše prorocká scéna. Starý prorok Simeon a prorokyně Anna – pohnuti Duchem svatým – se objevují v chrámě a jako představitelé věřícího Izraele zdraví „Krista Pána“ (*Lk* 2,26).

Simeon je popsán třemi vlastnostmi: je spravedlivý, zbožný a očekává potěšení Izraele. V úvaze nad postavou svatého Josefa jsme viděli, co znamená muž spravedlivý: muž, který žije v Božím Slovu a z něj, žije v Boží vůli, jak je vyjádřena v *Tóře*. Simeon je „zbožný“ – žije v postoji vnitřní otevřenosti vůči Bohu. Je niterně blízko chrámu, žije v setkání s Bohem a očekává „potěšení Izraele“. Žije zaměřen k vykupitelské skutečnosti, k Tomu, který má přijít.

Ve slově „potěšení“ (*paráklésis*) zaznívá janovské slovo o Duchu svatém – On je Paraklétos, Bůh utěšitel. Simeon je tím, kdo doufá a očekává, a právě tak na něm už nyní spočívá „Duch svatý“. Mohli bychom říci, že je duchovním člověkem, a proto vnímavým k Božím voláním, k jeho přítomnosti. Tak nyní promlouvá i jako prorok. Nejprve vezme dítě Ježíše do náručí a velebí Boha slovy: „Nyní, Pane, můžeš propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji“ (Lk 2,29).

Text tak, jak jej tlumočí Lukáš, je už liturgicky upraven. V Církvích Východu i Západu je už od dávných dob součástí noční liturgické modlitby. Spolu s *Benedictus* a *Magnificat*, které nám rovněž předává Lukáš ve vyprávění o dětství, patří k patrimoniu modliteb nejstarší žido-křesťanské Církve, na jejíž liturgický život, plný Ducha, se tu můžeme nakrátko podívat. Ve slovech, jimiž se obrací k Bohu, je dítě Ježíš označeno jako „tvá spása“. Zaznívá tu slovo *sótér* (spasitel), se kterým jsme se setkali v andělově poselství o svaté noci.

V tomto hymnu jsou učiněna dvě kristologická tvrzení. Ježíš je „světlem k osvětlení pohanů“ a je „slávou tvého izraelského lidu“ (Lk 2,32). Obě tvrzení jsou vzata z proroka Izaiáše, to o „světle k osvětlení pohanů“ pochází z první a druhé písně trpícího Jahvova služebníka (srv. Iz 42,6; 49,6). Takto je Ježíš poznán jako Jahvův služebník, který se u proroka objevuje jako tajemná postava, odkazující do budoucna. K podstatě tohoto poslání patří univerzálnost, zjevení národům, kterým Boží služebník nese Boží světlo. Odkaz na slávu Izraele se nachází v útěšných slovech proroka a obrací se k ustrašenému Izraeli, jemuž se ohlašuje pomoc skrze spasitelnou Boží moc (srv. Iz 46,13).

Simeon, s dítětem v náručí, poté co velebil Boha, se obrací s prorockým slovem k Marii, které po radostných zmínkách, týkajících se dítěte, oznamuje jistý druh proroctví o kříži (srv. Lk 2,34s). Ježíš „je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli, a jako znamení, kterému se bude odporovat“. Velmi osobní předpověď je nakonec vyhrazena matce: „Tvou vlastní duší pronikne meč“. S teologií slávy je neoddělitelně spjata teologie kříže. K Jahvovu služebníku patří velké poslání nositele Božího světla světu. Toto poslání se však naplňuje právě v temnotě kříže.

V pozadí slov o pádu a povstání mnohých je odkaz na proroctví převzaté z *Izaiáše* 8,14, v němž je sám Bůh označen za skálu, na kterou se naráží a kámen, o který se klopýtá. Tak právě v prorocké řeči o utrpení se jeví hluboký vztah Ježíše se samotným Bohem. Bůh a jeho Slovo – Ježíš, Slovo živého Boha – jsou „znamení“ a vyzývají k rozhodnutí. Odpor člověka vůči Bohu prochází celými dějinami. Ježíš se zjevuje jako právě Boží znamení právě když na sebe bere a k sobě přitahuje odpor vůči Bohu až po odpor kříže.

Tady se nemluví o minulosti. Všichni víme, jak je dnes Kristus znamením odporu, který vposledku míří proti samému Bohu. Znovu a znovu je Bůh sám viděn jako omezení naší svobody, omezení, které je třeba odstranit, aby člověk mohl být plně sám sebou. Svou pravdou se Bůh staví proti mnohotvárné lži člověka, proti jeho sobectví, proti jeho pýše.

Bůh je láska. Avšak láska může být i nenáviděna tam, kde se vyžaduje vyjít ze sebe sama a jít za vlastní hranice. Láska není romantickým pocitem blaha. Vykoupení není *wellness*, koupel sebeuspokojení, nýbrž vymanění se z chápání uzavřenosti ve vlastním já. Cenou za toto vysvobození je utrpení kříže. Proroctví o světle a slovo o kříži jsou ruku v ruce.

Nakonec, jak jsme viděli, se toto proroctví o utrpení stává velmi konkrétním – slovem, které se obrací přímo k Marii: „Tvou vlastní duší pronikne meč“ (*Lk 2,35*). Můžeme předpokládat, že tento výrok se uchovával v prvotní židokřesťanské komunitě jako slovo, pocházející z osobních Mariiných vzpomínek. Tam se také vědělo, na základě této vzpomínky, jaký konkrétní význam měla tato slova. Ale stejně tak to víme i my spolu s věřící a modlící se Církví. Odpor proti Synu zasahuje i Matku a vrývá se do jejího srdce. Kříž odporu, jenž se stal radikálním, se pro ni stává mečem, který ji proniká duší. Od Marie se můžeme naučit pravému soucitu, osvobozenému od jakéhokoli sentimentalizmu, v přijímání utrpení druhých jako utrpení vlastního.

U Otců Církve se necitelnost, nezájem tváří v tvář utrpení druhého považovaly za typické pro pohanství. Proti tomu staví křesťanská víra Boha, který trpí s lidmi a tak nás přitahuje svým soucitem. Mater Dolorosa, Matka s mečem v srdci, je prototypem tohoto hlubokého citu křesťanské víry.

Vedle proroka Simeona se objevuje prorokyně Anna, čtyřiaosmdesátiletá žena, která po sedmi letech manželství, žila desítky let sama jako vdova. „Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci“ (*Lk 2,37*). Je vznešeným obrazem osoby opravdu zbožné. V chrámu je prostě doma. Žije u Boha a pro Boha, tělem i duší. Takto je skutečně

ženou plnou Ducha, prorokyní. Protože žije v chrámu – v adoraci –, je přítomna v hodinu, kdy přichází Ježíš. „Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma“ (*Lk 2,38*). Její proroctví spočívá v její zvěsti – v předávání naděje, z níž žije.

Lukáš uzavírá své vyprávění o Ježíšově narození, jehož součástí bylo i naplnění všeho podle Zákona (srv. 2,39), sdělením o návratu Svaté Rodiny do Nazareta. „Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním“ (2,40).

Jeho Nejdůstojnější Eminence

GIOVANNI KARDINÁL COPPA, čestný občan Drysic

PEREGRINATIO AD FONTES SALUTIS

BETLÉM - BAZILIKA NAROZENÍ PÁNĚ – JESKYNĚ SV. JOSEFA - 2. BŘEZNA 2013

Poutníci při eucharistii v jeskyni sv. Josefa v Betlémě.

Tuto mši svatou slavíme v jeskyni svatého Josefa, v bazilice Narození našeho Pána Ježíše Krista: je to svaté místo, protože v těchto jeskyních, zbudovaných pod jeskyní Narození, žilo tolik svatých mnichů, jako svatý Jeroným, který zde přeložil celé Písmo svaté; a žily tu i svaté řeholnice jako svatá Paola a její dcera svatá Eustochie, římské šlechtičny, které následovaly svého učitele Jeronýma.

Kousek výš se však nachází nejmenší, ale nejuctívanější místo

světa: Jeskyně Ježíšova narození ve věkovité betlémské bazilice, kde jsou soustředěny všechny vzpomínky a místa vánočních svátků svatého narození našeho Pána, jež si každoročně podmaňují naše srdce. Slova, která jsme viděli vytesána pod oltářem Narození, vypovídají vše: *Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est*, „TADY se z Panny Marie narodil Ježíš Kristus“. Tato slova, vyrytá do velké stříbrné hvězdy, kterou po staletí políbily milióny věřících, se nacházejí pod oltářem Narození, který připomíná místo, kde došlo k Mariinu panenskému porodu. Naproti, o něco níž, je místo jesliček s oltářem Mágů – jediným, kde mohou katolíci slavit mši svatou – kde se tajemní mudrci od Východu klaněli Dítěti spočívajícím na klíně Bohorodičky a Panny panen. Vedle, kousek dál, se v tajuplném pološeru nachází maličký oltář jesliček, do nichž byl položen Boží Syn. Krásná umělecká díla Východu i Západu tu

zobrazují všechny události, popsané ve dvou evangeliích Ježíšova dětství, Matoušově a Lukášově.

Portál baziliky Narození v Betlémě: kdo chce vstoupit na místo Ježíšova narození musí se sklonit.

Na několika málo čtverečních metrech se připomínají události, které změnily svět: Ježíšovo narození bylo jako mezník, rozdělující dějiny na dobu před Kristem a po Kristu, *ante Christum natum* a *post Christum natum*. Moderní kultura by chtěla vymazat z paměti dnešních lidí tyto události, které si všichni, a také nevěřící, připomínají s takovou něhou. I přes tyto šokující a nepochopitelné pokusy, událost zůstává: TADY se narodil Ježíš Kristus; TADY začal svůj život a své poslání Zjevujícího Otce a Spasitele lidí; TADY se změnily dějiny lidstva. Tady se obrátily hodnoty, kterým lidé věří, i když se mýlí; a ukázala se kritéria Boží, jediná, která platí.

*"Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán" (Lk 2,10-11).
Poutníci na Poli pastýřů v Betlémě.*

V Betlémě Bůh ukazuje svou logiku. Boží Syn se stává člověkem, ale zřídá se všech privilegií lidské velikosti. Bůh se zřídá sám sebe, jak praví svatý Pavel, zřídá se své božské podoby, aby přijal tu lidskou, až k smrti na kříži. Slovo Otce, stvořitelská Moudrost vesmíru, se stává křehkým, bezbranným dítětem, vystaveným vší nenávisti a nebezpečí, lidské pýše, jak ukazuje vraždění nevinátek, k němuž došlo tady v Betlémě, - a na to všechno

odpovídá láskou. Bůh se stává malíčkým, abych se my stali velkými: velkými pochopitelně ne podle našich ale podle jeho měřítek. Vždyť v jeho očích má hodnotu to, co se takovým nezdá, hodnotu má chudoba, scházející respekt od jiných, to, co je skryté, cenu má pravá hodnota lidského života, nikoli klamná a pomíjivá zdání, která chtějí dominovat, ale před Bohem nejsou ničím.

Tato Boží logika se měří i volbami, které toto Dítě činí už od prvního okamžiku, kdy přišlo na svět. Přišlo pro chudé. Obyvatelé Betléma mu zavírají

dveře, dávají přednost svému pohodlí, svým návykům, své servilnosti králi Herodovi. Avšak těmi prvními, které chtěl mít Bůh u svého Synáčka jsou chudí, vydědění. Jsou to betlémští pastýři, všemi opovrhovaní, považovaní za spodinu společnosti, protože kočovali svými ovci, byli špinaví, potulní, neznalí společenských konvencí občanského života. A přece právě k nim je poslán anděl, aby jim zvěstoval narození Božího Syna, tam na „pole

pastýřů“, které dnes navštívíme; jsou to oni, kdo jako první najdou Dítě Ježíše a z celého srdce mu obětují své maličké dárky. Fresky, které v onom nádherném kostelíku uvidíme, vyjadřují zvláště v postavě chlapce, který pastýře doprovází, nejprve úžas, potom štěstí z objevu, a nakonec radost, že našel Boha. Až poté co s nimi anděl promluvil, může vystoupit na nebe, aby s celým zástupem nebeských kůrů pěl slávu Bohu a pokoj lidem, v nichž má Bůh zalíbení.

Jistě, Ježíš přišel pro všechny, chudé i bohaté, neznalé i moudré: scéna návštěvy Mágů, která následuje hned potom, ukazuje, že prvními, kdo se klaněli Slovu, které se stalo člověkem, byli také mudrci, jimž papež Benedikt XVI. věnoval o letošní slavnosti

Zjevení Páně jedinečnou homílii a popsal je jako neklidné hledače pravdy, vystavené rovněž nepochopení a kritice rozumných, aby čelili neznámu a našli onu Osobnost, o které nevěděli nic, dokonce dítě, které však bylo odpovědí na jejich neklid. A papež Ratzinger v nich viděl obraz biskupa a muže Božího, jehož se dotkl neklid Boha pro dobro člověka, kterého přišel zachránit a je ochoten podstoupit jakoukoli námahu, aby mu zvěstoval Boží pravdu.

Vánoce v Betlémě - jeskyně sv. Josefa.

Kolik ponaučení v kouzlu a tichu Betléma si musíme osvojit! Také my, stejně jako pastýři a Mágové, musíme hledat v Ježíši Toho, který je rovný Otci, a stal se i Synem člověka, aby nám zjevil uvažování, myšlenky a logiku Boží. Dnes, kdy znovu prožíváme radost našich minulých i budoucích vánoc, prosme Ježíše, aby nás skutečně proměnil; ať nám dá podle Božího úradku a zákonů evangelia, ať nás naučí být maličkými, abychom v sobě

měli pravou velikost: tu, že „jsme se stali Božími dětmi, že jsme z Boha zrozeni“ jako nová stvoření, abychom „věřili v jeho jméno a tak mohli vidět jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (Jan 1,12ss).

+ Giovanni card. Coppa

Pražské Jezulátko

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ TOMÁŠE KARDINÁLA ŠPIDLÍKA, S.J.

ČESTNÉHO OBČANA PUSTIMĚŘE

S Tomášem kardinálem Špidlíkem S.J. v papežské kapli Redemptoris Mater v Apoštolském paláci ve Vatikánu, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 13. června 2007.

Jezulátko položené v jesličkách prý zaplakalo a chtělo se vrátit do nebe. Důvod? Stromeček a funkci rozdávat dárky prý mu převzal na Východě děda Mráz, v Americe Táta vánoce; a ti dva se nepohodli s Mikulášem.

Kolik zmatků tak přinesli do milé atmosféry vánočních svátků. Kde je tomu začátek? U dobrého biskupa Mikuláše. Ode dávna je patron námořníků. V Amsterdamu v Holandsku velmi vykvetl jeho kult. Na jeho svátek býval ve městě veliký trh a dětem se odtud přinášel dárek "od sv. Mikuláše". Je známo, že to byli původně Holanďané, kdo založili New York a rozšířili mikulášské zvyky i v Americe. Ale jejich potomci už zapomněli na jejich původ a protože se to všechno dalo v blízkosti vánoc, z dobrého světce Mikuláše se stal nepochopitelný Táta vánoce. Americké zvyky se snadno rozletí světem.

Ale komunistům na Východě vadil titul vánoc a tak najednou jakýsi děda Mráz, který v přírodě všechno živé hubí, najednou začal rozdávat dárky. Milá postavička betlémského Ježíška tu ztratila místo. On mohl rozdávat dárky pod stromeček, protože je sám dostával od dobrých pastýřů, kterým andělé zvěštovali mír všem lidem dobré vůle.

Kardinál Špidlík
s prezidentem Malty

Ale to se jeví lidem dnes zastaralým poselstvím. Zato mají plná ústa míru politici uprostřed teroristických atentátů a nekončících válek. Mají úspěch? Lidé dnes neuvěří snadno těm, kdo hlásají ideály. I sama veřejná společnost, její vládcí a zákony nenabývají snadno důvěru u lidí. Mluví se o krizi všech institucí. Ale přesto všechno, je-li člověk normální, má rád sám sebe a chtěl by uskutečnit všechny možnosti, které má v sobě. Potřebuje k tomu Boha? Mnoho lidí v něj nevěří. Ale jeden z originálních ruských myslitelů prohodil, že i ti, co v Boha věří,

nejdou na tom lépe. Říci jenom "Věřím v Boha" je prý skrytý ateismus. Já, dodává myslitel, věřím a vyznávám, že se Bůh stal člověkem a tam jej najdu, ne nad hvězdami nebo v abstraktních ideálech. Musím jej najít v člověku a pak najdu také opravdového člověka v druhém i v sobě. To pak je podstata křesťanských vánoc: „Narodil se Kristus Pán, nám, nám, narodil se.“

Tento postoj odpovídá i moderní filozofii osoby a hodnot. Lidé vždycky hledali pravdu. Díváme-li se nazpět do naší evropské kultury, kolik vědců a filosofů už pravdu produkovalo. Ale jejich pravdy, zůstanou-li jenom v knihách, málo koho nadchnou. Pravda se stává hodnotnou až ve styku osoby s osobou. Podle toho, jaká ta osoba je, tak vysoká pravda se cení. Kdo se stýká s hudebníky, cení si hudby. Kdo se přátelí s fotbalisty, má rád fotbal. Hledá přátele s finančníky, kdo má rád peníze. Ale pak je tu velké nebezpečí, že je pravda něčím relativním, a že filozofie hodnot se stane ospravedlněním mafie a všech druhů spiknutí.

Abychom našli pravdu a hodnotu věčnou a jedinou, musíme najít v člověku věčného Boha, konkrétní vtělený ideál všeho dobrého a krásného. Cítí to všichni, i ti, kteří si říkají nevěřící. I oni si v duchu stavějí Betlémy. Dej Bůh, aby nebyly jenom papírové a z pozlátka. U českého Betlému se zpívá: „Člověčenství naše ráčil vzít na se, z životě čistého, z rodu královského, radujme se, veselme se, nám, nám, narodil se“.

Křesťanský zvyk je tedy stavět o Vánocích jesličky. Pochází od sv. Františka z Assisi. Ale u nás v Čechách je i kult pražského Jezulátka. Pozvali mne na Maltu a byla k tomu zvláštní příležitost. Měl jsem posvětit sošku Jezulátka, kterou darovala Česká republika maltézským rytířům jakoby úředně, protože iniciativa vyšla od konzulátu našeho státu a velké slavnosti se pak účastnil prezident Malty a vláda, v divadle pak účinkovali dva čeští hudební umělci. Co jsem měl při té příležitosti povědět? Začal jsem konstatováním, že je pražské Jezulátko nejznámějším Čechem ve světě, nejenom v Evropě, ale hlavně v Jižní Americe. Povzdechl jsem si jenom: „Škoda, že se narodilo ve Španělsku.“ Odtud totiž soška přišla do Prahy. To s radostí slyšel nuncius, rodilý Španěl, ale o tom nevěděl.

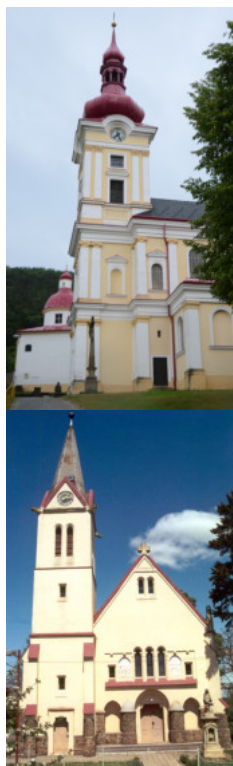
Ale pak jsem měl něco povědět o duchovním významu této události. Posluchači se podívali a zapochybovali o tom, když jsem řekl, že je to obraz Krista, který se mně zdá

nejvhodnější pro dnešní dobu. Četl jsem v očích němou otázku, proč to říkám, proto jsem měl pohotovou odpověď. Kristus je v dnešním světě opravdu malý. Lidí, kteří ho znají, je pořád ještě menšina ve světě. Při dnešní výměně obyvatelstva se křesťanství jakoby ztrácelo. Na některé z nás to dělá smutný dojem, ale neprávem. V historii světa velcí vždycky časem umírají a dorůstají ti, kdo byli malí. To platí o lidech, o národech a tedy se dá aplikovat i na dějiny křesťanství. I v naší zemi mají mnozí dojem, že věřících ubývá, že jsou ve společnosti malí. Ale dejme se poučit během přírody. Tam jsou velké balvany a malý trávník. Balvany se s hlukem valí a roztříští se, trávník potichu roste. Vánoce jsou svátek, který nám má připomenout, že víra v Krista není ideologie, ale život. To pak, co je živé roste a patří mu budoucnost. Ostatní Goliáši budou "obloupeni", aby byli lidé vykoupeni.

Čte se o jedné výpravě do Antarktidy, že se v polární noci ztratili na cestě a nemohli najít svůj základní tábor. Křičeli na sebe, ale v hukotu větrů se neslyšeli, neviděli se. Ale nakonec se přece jen u tábora sešli. Počítali se, jsou-li všichni. Ale napočítali o jednoho víc. Kdo to je? Kde je? Záhadná otázka. Je to pěkný symbol historie Židů Starého zákona. Kolikrát se ztratili jako beduíni na cestách, ale byli si jisti, že je někdo vede. Ten se v plnosti času objevil jako Kristus, aby vybudoval definitivní království Boží. Z života čistého, z rodu královského, nám, nám narodil se.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

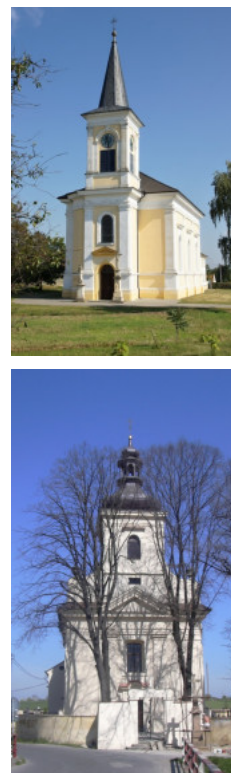
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

Vánoční a novoroční

slovo Tomáše kardinála Špidlíka S.J. spoluobčanům, 2007

S kardinálem Špidlíkem v papežské kapli Redemptoris Mater v Apoštolském paláci ve Vatikánu, Peregrinatio ad limina Apostolorum, 13. června 2007.

„Doba vánoční milá už se k nám zas sklání...“ To se zpívá v kostele. Ale ve zprávách zní jiný hlas ze sjezdu o klimatických poměrech naší země, opravdové SOS. Budeme-li takto pokračovat, dokazují skuteční odborníci, co zbude z našeho bydlení na zemi? Otrávená příroda a nedýchatelný vzduch. K tomu pak dodal cynicky jeden politik: „Tím se nemusíme zabývat, to bude problém generace, která přijde po nás.“ Je situace opravdu tak tragická? Ať se tím doopravdy zabývají ti, kdo mají odpovědnost. Ale i nás to nutí, abychom se zamysleli nad svou odpovědností za svět, jak se jeví ve světle biblického zjevení.

Začněme však docela prostě od toho, jak se ke světu staví normální člověk, jak objevuje svět dítě. Máme to naznačeno v gramatice: já, ty, on, ona, ono. Na prvním místě ovšem novorozeně objevuje svoje „já“. Ale od počátku dítě začíná vnímat, že mu dělá dobře jeho matka a jiné osoby a že s nimi musí navazovat styk. Objevuje tedy, že je vedle „já“ také „ty“. Svět je tedy pro malého především vztah mezi osobami, které se učí pojmenovat: mama, tata. A pak přijdou další, kde ten vztah už je slabší nebo skoro žádný. Je však zajímavé, že se dítě nerado s tím odcizením smiřuje. Chtělo by věci pohládit. Začíná je zosobňovat, tykat jim, mluvit s nimi. Jak dlouho to trvá? Velký myslitel Solovjev se přiznává, že ještě ve škole říkal své tužce Andrej a své tašce dával jiné jméno. Ale to se považuje za dětinskou nevyspělost. Dospělý člověk už si rozdělil svět na dvě sféry: jeden

svět je jeho vlastní, patří jemu, druhý svět je jenom jakési loviště, kam čas od času zaběhne, aby něco ulovil pro sebe nebo aby ukojil svou zvědavost něčím, co ho samého nedojímá.

V dnešní civilizaci jsou ty dva postoje jasně vyhraněné. Na jedné straně vidíme tzv. konzumní společnost, která nemá jiný zájem, než uchvátit ze světa něco pro sebe, pro blahobyt svého já, cizí svět je pro něho jako mrtvý. V pohádkách se naopak vypravuje o tom, jak mladý princ proniknul do zakletého zámku, kde se nic nehýbalo a kde na loži ležela spící princezna. Uznal, že je krásná, ale jak ji probudit? Políbí ji polibkem lásky, ona se probudí a všechno s ní najednou ožije. Moderněji ten motiv vyjádřil Tarkovský ve filmu *Solaris*. Člověk, který se v satelitové vzducholodi pozvedl vysoko nad svůj egoismus, se tam najednou setkává s lidmi, kteří už zemřeli. Minulost mu ožila a vrací se mu ztracené mládí, i když se pak vrátí nazpět na zemi.

Láska tedy oživuje svět. Ale, jak probudit lásku? V Betlémě se před dvěma tisíci lety narodilo jedno dítě, aby přineslo do světa lásku věčně oživující. Princ v pohádce se zadíval do tváře spící princezny a poznal, že je krásná. Podobným způsobem vidí svět i Bůh. Byl stvořen Božím slovem. Dokud to slovo slyšíme, má svět neskonale hodnotu. Když se nám stal Bůh lhostejným, ztratil smysl i svět. Už se o něm nedá říci to, co se o něm píše při stvoření: „Viděl Bůh, že je to dobré, krásné“ (srv. *Gen 1*).

Kristus se narodil, aby nás znovu naučil dívat se na svět se vzpomínkou na Boha: „Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, a přece je váš nebeský Otec živí. Což nejste o mnoho cennější?...Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich“ (*Mt 6,24-29*). Takový pohled na svět nazvali Otcové církve „duchovní fyzikou“. Fyzika je věda o přírodě pozorované očima. Křesťané mají vidět svět očima Božíma. Vidíme tedy ve světě něco daleko vyššího než to, co vidíme jenom očima. To pak je definicí krásy. Solovjev to osvětluje názorným příkladem: uhlí a diamant jsou fyzicky, chemicky stejná hmota; čím to je, že považujeme kousek uhlí za škaredý, zatím co diamant je pro svou krásu tak drahocenný? Odpověď je prostá: v uhlí vidíme jenom uhlí, zatím co v diamantu se odráží světlo nebe. Svět se tedy stane krásným, když nás pohled na něj bude povznášet k nebi, jeho uhlí bude diamantem. Ten pohled není dárek Ježíškovi nesený do Betléma, ale naopak nesmírný dar Betléma našemu světu pod všechny stromečky.

*

Tomáš kardinál Špidlík S.J.

pustiměřským farníkům a spoluobčanům

(slova po blahopřání v telefonickém spojení s Římem na závěr eucharistie slavené v neděli, 14. 12. v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři: za dar zdraví a Boží požehnání pro pana kardinála u příležitosti jeho 89. narozenin)

„Volá Řím. Do Pustiměře je to daleko? Pěšky ovšem, i autem to trvá, letadlem tam spojení není. Ale myšlenka tam zaletí v okamžiku. Někdy však i myšlenky nacházejí překážky. Nerady zalétají tam, kde jsme zažili něco nepříjemného, smutného. Naopak se stále a stále rády vracejí tam, kde nás potkalo něco milého. Takovým milým přístavem myšlenek je pro mne Pustiměř.“

Rád vzpomínám na to, co jsem tam zažil, na přátele, které jsem tam potkal. Protože jsem se tam stal občanem na dálku, vícekrát jsem myslel na to, odkud jméno Pustiměř pochází. Něco se měří.

Ale nepotřebujeme měřit pustinu. Snad ta první slabika značí „put“, putování, cestu. Tu

musíme měřit všichni, nebo lépe řečeno, každému z nás ji už naměřil Bůh. někomu krátkou, jinému dlouhou. Ale musíme využít každé chvílky, abychom z té životní cesty nic neztratili.

Podle jaké míry Pán Bůh měří pro každého jeho čas? Po pravdě řečeno, Pán Bůh nedává čas, ale dává každému člověku jeho povolání, jeho úkol ve světě a připojí k tomu tolik času, kolik potřebuje, aby svou povinnost vykonal. Povolání od Boha mají všichni, nejenom kněží, pro sebe i

pro společnost. Čas je k tomu jakoby hozen. Staré slovo na označení vánoc je Boží hod vánoční. Hod tu znamená úsek času, podobně jako slovo hodina je ruské 'god', které znamená rok. To nás vede k zamyšlení. Přejeme si navzájem požehnaný Boží hod vánoční a šťastný nový rok. To vám všem přeji i já z Říma.

A protože jsem tu v blízkosti sv. Otce, posílám Vám i od něho požehnání ke všemu dobrému. Ať vás žehná všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Amen.“

Tomáš kard. Spírkal s. j.

Nový rok

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Slavili spolu „Silvestra“. O půlnoci si chtěli slavnostně pográtulovat. Jeden však už sotva stál na nohách. Ten druhý naopak stál pevně, proto pronesl toto přání: „Přeji ti do nového roku, abys stál pevně na nohou.“ Dobré přání, ale co znamená vlastně „nový rok“? Vezmeme-li to jenom časově, je to pouhá konvence. Podle juliánského kalendáře je to o 13 dní později, staří Římané začínali prvním březnem. Jak tedy dát výrazu nový rok hlubší význam?

Slovem nový někdy označujeme něco jiného: nový klobouk, nové šaty apod. V tom případě odhazujeme staré a máme radost z nového. Dá se to uplatnit i v případě nového roku? Částečně. Někdo byl např. velmi nemocný, trpěl, konečně je mu líp. Povzdychne si: Už to mám za sebou, už bych se k tomu nechtěl vrátit! Jaký z toho byl užitek? Zdá se, že žádný. V

tomto případě je ovšem oprávněné přání: Kéž je nový rok jiný! Tu si přejeme, aby se změnila vnější okolnosti. Ale nový rok může přinést změnu také v nás samých. Člověk zjistí, že nemůže pokračovat tak jako dosud. Pil příliš, utrácel mnoho peněz. Rozhodne se, že začne nový život. Manželství bylo v krizi, už spolu prakticky nemluvili. Ale dostaví se rozumný okamžik. Promluví si spolu důkladně a dojdou k závěru, že je potřeba zase začít znovu, navrátit se k první lásce. Sotva je co chvályhodnějšího než takové začínání nového roku. V jistém smyslu by to mělo platit pro všechny, protože mají všichni něco v životě, co se dá napravit či zlepšit. V tomto směru mluvívají i novoroční kazatelé. Slezský mystik Angelus Silesius píše: „Nerozhodl-li ses změnit život, i v novém roce budeš žít ve starém.“ Jak jsme řekli, je to postoj velmi užitečný, proto přejeme každému, kdo se potácel, aby v novém roce stál lépe na nohou.

Jaká je tu však novost? Je tu spíš návrat ke starému. Pohněvaní manželé, kteří se usmířili, se navrátili k první lásce. Opilec, který přestal pít, se vrátil k první zdravé životosprávě. Hříšník se pokáním vrátil k původní nevinosti. Křesťanská dokonalost se v této souvislosti jeví jako návrat do ráje. Zdá se, že odpovídá toto pojetí biblickému podání. Tam čteme skutečně o původní rajske nevinosti a blaženosti. Hříchem ji lidé ztratili. Vykoupením Kristovým a osobním pokáním se navracíme k původnímu stavu. Katecheticky je toto podání zřetelné a názorné, proto je i užitečné. Přesto však upozorňuji

teologové, že není úplné. Celé dějiny spásy by se v tomto případě zredukovaly na očišťování toho, co se znečistilo. Ve skutečnosti znamená každý život růst k lepšímu, i kdyby se to dalo přes překážky a dočasná nezdaření. Vývoj k novému vidíme v růstu rostlin, živočichů, musí se tedy jevit i ve vývoji celého světa a tím víc v růstu tělesném i duchovním člověka. Objevuje se tedy u něho každý den něco nového, prožívá stále nový rok, nový den a novou hodinu.

Slovo hodina je ostatně zajímavé. Nám Čechům je divné, že to stejné slovo znamená v chorvatštině rok a oni zase žasnou nad tím, že je u nás „godina“ tak kratičká. Ale i my máme „Boží hod vánoční“, který je jenom jednou do roka. Slova tedy mají původní kořen ve slovese „hoditi“. Kámen hodíme dopředu a označíme tím úsek cesty, kterou máme před sebou, kterou miníme urazit. Chceme tedy udělat pokrok, a to stále a stále větší. K tomu je nám dán čas. Židé Starého zákona si představovali čas jakoby pulsování života, které se zrychluje, až dojde do věčnosti.

To všechno jsou ovšem úvahy, které mohou být velmi nebo málo zajímavé podle toho, jaký mají dopad v praxi, v denním životě. Myslím, že se v našem případě stavějí k problému jinak lidé mladí a jinak staří. Pro mladé znamená každý den přírůstek života, tím víc každý rok. Dítě vstává ráno s myšlenkou naděje: Copak mně dnes pěkného čeká, copak mně čas přinese? Stárnoucí lidé se naopak dívají na nový čas s obavou: Copak zase ztratím? Kolik let mně ještě zbývá do smrti? Já už mnoho práce neudělám, já už velkých radostí neužiji. Věk člověk dostává od přírody a věk mu zase příroda postupně bere. Takový je život. Ale přesto cítíme, že by takový život být neměl a jako křesťané věříme, že takový není. Věříme totiž v život věčný.

Co znamená v této souvislosti nový rok? Je to přírůstek, je to dar, abychom se lépe rozvinuli v dokonalosti, ke které jsme povoláni. Ta dokonalost stále roste, a to i když tělo slábne. Je v ní síla mladosti i ve stáří.

Stará lidská zkušenost pevně věří, že se s přibýváním ve věku roste v moudrosti. Právě proto se ve společnosti dávala starým velká čest. Bylo to zvlášť potřebné v dobách, kdy ještě bylo málo knih. Dnes se dočteme v knihách, co se stalo za poslední války. Dříve se s napětím poslouchala vypravování starých vojáků. Pokud však jde o dějiny vlastní rodiny, tu jsou pořád ještě dědeček a babička nenahraditelným pramenem zpráv.

Ale staří lidé nejsou jenom informační kancelář o tom, co bylo. Životní zkušenost je naučila dívat se jinak, s větší rozvahou na to, co se děje dnes. V tom pak je pravá moudrost. Přejeme-li tedy druhým lidem šťastný nový rok, je v tom zahrnuto i přání, aby nabývali nové zkušenosti, a tak rostli v rozvaze. K čemu pak je dobrá rozvaha? K tomu, abychom si v neustálých životních rozhodnutích uměli vždycky vybrat to, co je nejužitečnější. To je pro každého jiné. Pro mladého jde o volbu povolání, pro obchodníka jde o finanční výhody, penzista si klade otázku, jak ještě užitečně prožít poslední léta. Když jde o důležité volby, ptáme se na radu, chodíme ke specialistům. I ti jsou z nejrůznějších oborů.

Nemůžeme ovšem chodit ke všem. Ale na jednoho specialistu by přece jenom křesťan neměl zapomínat: říká se mu duchovní otec. Od toho očekáváme, že nám poradí, jak využít nového času k tomu, abychom se stali mravně lepšími, abychom se uměli lépe modlit, abychom se cítili vnitřně spokojenějšími a klidnými v souladu s Bohem i s lidmi.

Takové přání k novému roku je jistě jedno z nejužitečnějších a také má být konkrétní. Tím se nám stane nový rok novým darem a cestou k tomu, aby byl šťastným.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Svatý Otče, víte co je absolutní nic? „No, to nevím.“ – „To je litr vodky pro čtyři Poláky, tři Rusy nebo pět Čechů s podmínkou, že tři nepijí.“

II.

Čech vysvětluje Američanovi, co znamenají barvy na naší vlajce. „Naše vlajka představuje naše daně. Když o nich mluvíme, tak se červenáme, když nám

finanční úřad napíše, že máme nedoplatky na daních, tak zbledneme, a když zaplatíme, tak zmodráme.“ „U nás je to to samé,“ povídá Američan, „akorát při tom ještě vidíme hvězdičky!“

III.

Oře sedlák s párem volů. Jde kolem nový ministr životního prostředí a ptá se: „Pantáto, je pravda, že při orání mluvíte s voly?“ – „Jo, to je pravda, ale teď nemám čas, přijďte zítra!“

IV.

Pohřbu tří vysokých stranických funkcionářů v Moskvě se zúčastnil i náš představitel. Během pohřbu se ptá jednoho tamního sovětského tajemníka: „Na co zemřeli tito tři soudruzi?“ – „Na otravu houbami,“ zní odpověď. „Ale vždyť jeden má uprostřed čela díru!“ – „Nechtěl jíst houby.“

V.

Muž volá na linku 155 – „moje dítě se dusí a nemůže dýchat!“ - Operátorka se ptá – „a jak je staré?“ - Otec „staré je dobře, ale dítě modrá!“

VI.

Byli odsouzeni k smrti Čech, Polák a Rus. Kat jako prvního vybral Čecha a říká mu: „Máš na vybranou: elektrické křeslo, provaz nebo kulku“. Čech přemýšlí, a rozhodne se pro elektrické křeslo. Usedá na křeslo, kat stiskne vypínač a.... nic. Nejde proud. Čech tak dostává milost. Cestou pošeptá Polákovi: „nejde proud!“ Také Polák si zvolí elektrické křeslo a zase... nic. I on je omilostněn. Také on cestou šeptá Rusovi: „nejde proud!“ Rus, sotva stane před katem, povídá: „Když nejde proud tak mě teda oběste“.

VII.

Papež se narok chystá na návštěvu České republiky. Boží hrob už viděl, Boží Tělo také, ale Boží dopuštění ještě ne!

POŘAD BOHOSLUŽEB: 24. - 29. prosince 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
STŘEDA 24. prosince	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 22.00	za +Josefa VLČE, manželku, syna a rodiče
ČTVRTEK 25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 12.00: „URBI ET ORBI“ /ČT I/ POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE S PLNOMOCNÝMI ODPUSTKY	PODIVICE 7.30: za +Irenu KOČVAROVOU, duše v očistci, dar zdraví pro rodinu KOČVAROVU, ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		DRYSICE 9.00	za + Ladislava ADAMCE, rodiče a zemřelou rodinu
		PUSTIMĚŘ 10.30: za živou a + rodinu ADAMCOVU, LUSKOVU a HANOÚZKOVU	
15.00-16.00: VE VŠECH FARNOSTECH MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA A MODLITBY U JESLIČEK		TOPOLANY 17.00	za + rodinu KUDLIČKOVU, ŠTĚPÁNKOVU, MUŠKOVU, PUČKOVU a duše v očistci
PÁTEK 26. prosince	SVÁTEK sv. ŠTĚPÁN, PRVOMUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha ZBOŘILA, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za živou a zemřelou rodinu DOBEŠOVU, HODULÍKOVU, BABICOVU a HECZKOVU
15.00-16.00: VE VŠECH FARNOSTECH MOŽNOST NÁVŠTĚVY BETLÉMA A MODLITBY U JESLIČEK		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, dary Ducha Svatého a ochranu Panny Marie pro rodinu KROMBHOLZOVU	
SOBOTA, 27. 12.: SVÁTEK - SV. JAN, APOŠTOL A EVANGELISTA			
NEDĚLE 28. prosince	SVÁTEK SVATÁ RODINA, JEŽÍŠ, MARIA A JOSEF	PUSTIMĚŘ 8.00: na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu STEINEROVU	
		DRYSICE 9.30: za Boží požehnání pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
	OBNOVA MANŽELSKÝCH SLIBŮ A ŽEHNÁNÍ MANŽELŮM	PODIVICE 11.00: za + Vlastu a Vlastimila POSPÍŠILOVY, celou a rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 17.00: za + Bohumila JUŘICKU, syna Rostislava, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
PONDĚLÍ, 29. 12. - PUSTIMĚŘ – 17.00 - VÁNOČNÍ KONCERT			

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 29. prosince 2025 - 4. ledna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
PONDĚLÍ, 29. 12. - PUSTIMĚŘ – 17.00 - VÁNOČNÍ KONCERT			
ÚTERÝ, 30. 12.: ŠESTÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ			
STŘEDA 31. prosince	SEDMÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	PODIVICE 15.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní
	TE DEUM ZA UPLYNULÝ ROK 2025	PUSTIMĚŘ 17.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní
ČTVRTEK 1. ledna 2026	SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE SVĚTOVÝ DEN MÍRU	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro farnost a obec Pustiměř
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro farnost a obec Drysice
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro farnost a obec Podivice
		TOPOLANY 17.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro farnost a obec Topolany
PÁTEK 2. ledna	SV. BAZIL VELIKÝ A SV. ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ, PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.00	ke cti Božského Dítěte
SOBOTA 3. ledna	NEJSVĚTĚJŠÍ JMÉNO JEŽÍŠ	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
NEDĚLE 4. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ ŽEHNÁNÍ VODY, KADIDLA A KŘÍDY PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Karla a Marii SLÁMOVY, + rodinu SLÁMOVU, JANÁKOVU, OLEJNÍKOVU, a za dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela, dvě dcery, dva zetě a vnuka
		PODIVICE 11.00: za + Marii ČERNOU, Marii a Petra ŠMEHLÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 17.00	za +rodinu VALOVU a ochranu Panny Marie pro živou rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 4. - 11. ledna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 4. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ ŽEHNÁNÍ VODY, KADIDLA A KŘÍDY PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Karla a Marii SLÁMOVY, + rodinu SLÁMOVU, JANÁKOVU, OLEJNÍKOVU, a za dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela, dvě dcery, dva zetě a vnuka
		PODIVICE 11.00: za + Marii ČERNOU, Marii a Petra ŠMEHLÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 17.00	za +rodinu VALOVU a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
PONDĚLÍ 5. ledna	PONDĚLÍ PO ZJEVENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Josefa MAHDALA, manželku, dceru, syna, vnuka, živou a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 6. ledna	ÚTERÝ PO ZJEVENÍ PÁNĚ.	PODIVICE 8.00	za + Karla MENŠÍKA, rodiče a duše v očistci
STŘEDA 7. ledna	STŘEDA PO ZJEVENÍ PÁNĚ SV. RAJMUND Z PEŇAFORTU, K	DRYSICE 17.00	za + P. Františka BENÍČKA, živou a +rodinu BENÍČKOVU
ČTVRTEK 8. ledna	ČTVRTEK PO ZJEVENÍ PÁNĚ	PODIVICE 8.00	za pronásledované křesťany
PÁTEK 9. ledna	PÁTEK PO ZJEVENÍ PÁNĚ	BÁNOV 18.00: na poděkování Pánu Bohu s prosbou za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu sv Josefa pro majitele a zaměstnance rodinné firmy NAVLÁČIL	
SOBOTA 10. ledna: SOBOTA PO ZJEVENÍ PÁNĚ			
NEDĚLE 11. ledna	SVÁTEK KŘTU PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Anežku a Josefa KOLENÍČOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30: za + Františka BENÍČKA, manželku, rodiče, dva syny, dceru, vnuka a Boží požehnání pro živou rodinu	
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro celou rodinu
		TOPOLANY 17.00: za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU A VACULOVU	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 11. - 18. ledna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 11. ledna	SVÁTEK KŘTU PÁNĚ KONČÍ DOBA VÁNOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Anežku a Josefa KOLENÍČOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30:	za + Františka BENÍČKA, manželku, rodiče, dva syny, dceru, vnuka a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro celou rodinu
		TOPOLANY 17.00:	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU A VACULOVU
PONDĚLÍ 12. ledna	PONDĚLÍ 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Miroslava MALÉHO, rodiče, vnuka a Boží požehnání pro rodinu
ÚTERÝ 13. ledna	SV. HILÁRIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00: za + Kristýnu MAHDALOVOU, manžela, živou a + rodinu MAHDALOVU, CHARVÁTOVU a ŠUSTKOVU	
STŘEDA 14. ledna	STŘEDA 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 17.00	za + řeholnici Boromejku, sestru Marii ISBERGU
ČTVRTEK 15. ledna	ČTVRTEK 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Martina BĚLÁNKA, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
PÁTEK 16. ledna	PÁTEK 1. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii a Martina BENÍČKOVY, syna Martina a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 17. ledna: SV. ANTONÍN, OPAT			
18.- 25. LEDNA: TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ			
NEDĚLE 18. ledna	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu POPOVSKÝCH
		DRYSICE 9.30	za + rodinu KUDRMANNOVU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00: za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu ŘEHULKOVU a SVOBODOVU	
		TOPOLANY 17.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.

Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

EX TOTO CORDE PŘIJMĚTE POZVÁNÍ NA

VÁNOČNÍ KONCĚRT

DECHOVÉHO ORCHESTRU **HANAČKA**

PONDĚLÍ + 29. PROSINCE 2025 + 17.00

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ ✠

WWW.PUSTIMER-FARNOST.CZ ✠

Č.Ú.: 1560129309/0800

TE DEUM LAUDAMUS MMXXV

CHCETE ZALOŽIT RODINU. PTÁM SE VÁS PŘED CÍRKVÍ A PŘED BOHEM:
PŘIJMETE DĚTI OD BOHA OCHOTNĚ
A BUDETE JE VYCHOVÁVAT PODLE BOŽÍHO ZÁKONA?
„Ano“ manželů Alexandry a Jana Popovských, 23. září 2023.

„MILÍ RODIČE A KMOTŘI:
PŘINESLI JSTE TOTO DÍTĚ KE KŘTU,
ABY SE STALO DÍTĚTE BOŽÍM.
ABY HŘÍCH NEOHZROZIL BOŽÍ ŽIVOT,
KTERÝ BUDE VAŠEMU DÍTĚTI DÁN
A KTERÝ V NĚM POROSTE,
MUSÍTE PŘED NÍM VYDÁVAT SVĚDECTVÍ
KRISTU, SLOVEM I ŽIVOTEM.“

„SVATÝ OTEC FRANTIŠEK ZE SRDCE
UDĚLUJE APOŠTOLSKÉ POŽEHNÁNÍ STELE
MARII POPOVSKÉ V DEN SVATÉHO KŘTU
A VYPROŠUJE JÍ STÁLÝ PROUD NEBESKÝCH
OSVÍCENÍ A DARŮ A MATEŘSKOU OCHRANU
NEJBLAHOŠLAVENĚJŠÍ PANNY MARIE,
ABY ROSTLA V MOUDROSTI, VĚKU
A MILOSTI PŘED BOHEM I PŘED LIDMI.

Chrám sv. Benedikta, Pustiměř, 16. března 2025.

SVÁTOST KŘTU –
VILÉM VÁCLAV PETRŽELA,
chrám sv. Benedikta v Pustiměři,
28. ZÁŘÍ 2025, slavnost sv. Václava.

VILÉME VÁCLAVE, BŮH TĚ OBLÉKL V KRISTA A UČINIL Z TEBE NOVÉHO ČLOVĚKA. BÍLÉ ROUCHO AŽ JE ZNAMENÍM TÉTO DŮSTOJNOSTI. A RODIČE A PŘÁTELÉ AŽ TĚ POVZBUZUJÍ SVĚDECTVÍM SLOVA I ŽIVOTA, ABYS TUTO DŮSTOJNOST UCHOVAL(A) NEPORUŠENOU NAVĚKY.

SVATÝ VÁCLAVE,
VÉVODO ČESKÉ ZEMĚ,
KNÍŽE NÁŠ,
PROS ZA NÁS BOHA,
SVATÉHO DUCHA!
TY JSI DĚDIC ČESKÉ ZEMĚ,
ROZPOMEŇ SE
NA SVÉ PLÉMĚ,
NEDEJ ZAHYNOUTI
NÁM NI BUDOUCÍM.
POMOCI MY TVÉ ŽÁDÁME,
SMILUJ SE NAD NÁMI,
UTĚŠ SMUTNÉ,
ZAŽEŇ VŠE ZLÉ.

INGRID BARBORO, CÍRKEV TĚ S RADOSTÍ
PŘIJÍMÁ DO SVÉHO SPOLEČENSTVÍ.
V JEJÍM JMÉNU TĚ OZNAČUJI KŘÍŽEM,
ZNAMENÍM NAŠEHO SPASITELE,
JEŽÍŠE KRISTA.

„VŠEMOHOUCÍ, VĚČNÝ BOŽE, POSLAL JSI NA SVĚT VLASTNÍHO SYNA,
ABY ZNIČIL MOC DUCHA ZLA A VYVEDL NÁS Z TEMNOT
DO TVÉHO PODIVUHODNÉHO SVĚTLA. SKRZE NĚHO TĚ PROSÍME:
AŽ JE INGRID BARBORA CHRÁMEM TVÉ SLÁVY
A DUCH SVATÝ AŽ V NÍ BYDLÍ NA VĚKY VĚKŮ.“

SVÁTOST KŘTU – INGRID BARBORA CHLÁDKOVÁ,
chrám sv. Benedikta v Pustiměři, 28. ZÁŘÍ 2025

„Drazí rodiče a kmotro, jakou radostí vítat Vás na prahu kostela o světovém dni misií, kdy Ježíšova slova zní: *„Získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého! CHCETE, ABY BYL VÁŠ SYN PETR JIŘÍ POKŘTĚN. TÍM NA SEBE BERETE POVINNOST, ŽE HO BUDETE UČIT MILOVAT BOHA A BLIŽNÍHO JAK NÁM TO SÁM PÁN JEŽÍŠ PŘIKÁZAL. JSTE SI TÉTO POVINNOSTI VĚDOMI?“*

SVÁTOST KŘTU – PETR JIŘÍ SEDLÁČEK,
kostel Narození Panny Marie v Drysicích, 19. ŘÍJNA 2025.

„NECHTE DĚTI
PŘICHÁZET KE MNĚ,
NEBRAŇTE JIM,
NEBOŽ TAKOVÝM
PATŘÍ
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ.“

✽
Prvokomunikantky:
BARBORA
STEINEROVÁ
a LUCIE STRÍTECKÁ

„PANE JEŽÍŠI,
DNES POPRVÉ
BUDEŠ MÝM HOSTEM.
TOLIK SE UŽ NA TEBE TĚŠÍM.
PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI,
A OČISTI MĚ.
PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI,
A POSVĚŤ MĚ.
PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI,
A BUĎ MÝM ŠTĚSTÍM.

„PROSME ZA DĚTI,
KTERÉ POPRVÉ PŘÍSTUPUJÍ
K EUCHARISTICKÉMU STOLU,
ABY PŘINÁŠELY DO RODIN
I DO SPOLEČENSTVÍ CÍRKVE
SVÝCH FARNOSTÍ
TVOU RADOST.“

1. svaté přijímání,
chrám sv. Benedikta v Pustiměři,
slavnost Corpus Domini,
22. června 2025.

„PROSME PÁNA, AŽ UVEDE NA CESTU PRAVDY
VŠECHNY, KDO ŠÍŘÍ LŽI, AŽ ZASTAVÍ RUSKOU VÁLKU
PROTI UKRAJINĚ, A BEZBRANNÍ OBYVATELÉ PÁSMU
GAZY AŽ MAJÍ PŘÍSTUP K HUMANITÁRNÍ POMOCI.“

„PŘIJMI, PANE, Z NAŠICH POLÍ CHLÉB, Z NAŠICH VINIC
VÍNO, SPÁSY ZNAMENÍ. AŽ NÁS TVOJÍ MOCÍ PROMĚNÍ.
TY JSI, PANE, PRAVÝ VINNÝ KMEN. V PLODECH
DOJDOU ŠTĚSTÍ, KDO JSOU TVOJE RATOLESTI.“

„PANE JEŽÍŠI, DĚKUJI TI, ŽE JSI KE MNĚ PŘIŠEL.
TOLIK TĚ MILUJI. DĚKUJI TI ZA SVÉ RODIČE A ZA VŠECHNY,
KDO MNE UČILI POZNÁVAT TVOU VŮLI. DĚKUJI TI TAKÉ
ZA VŠECHNY, KDO PŘIPRAVOVALI TENTO KRÁSNÝ DEN NAŠEHO
SETKÁNÍ. PROSÍM TĚ, POMÁHEJ MI, AŽ NIKDY NEZAPOMÍNÁM
NA TVOU LÁSKU KE MNĚ A VŽDY SE STEJNOU VROUCNOSTÍ
PŘICHÁZÍM ZA TEBOU.“

SPES NON CONFUNDIT - NADĚJE NEKLAME, PROTOŽE BOŽÍ LÁSKA JE NÁM VYLITA DO SRDCE SKRZE DUCHA SVATÉHO, KTERÝ NÁM BYL DÁN. (Řím 5,5)

VÝŠKOV - **Zdeňka
ROZSYPALOVÁ**
21.11.1960 - 23.1.2025

PUSTIMĚŘ - **Marie
NAVRÁTILOVÁ**
25.1.1954 - 4.2.2025

PUSTIMĚŘ
Františka LUSKOVÁ
20.3.1940 - 21.2.2025

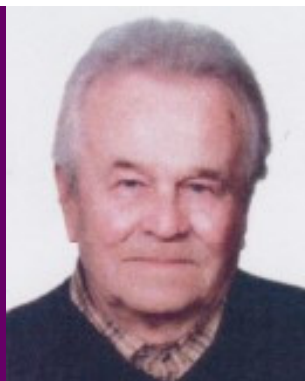
PUSTIMĚŘ
Anna JEŘÁBKOVÁ
6.5.1934 - 13.3.2025

PUSTIMĚŘ
Jiřina JANEČKOVÁ
6.11.1930 - 24.8.2025

PUSTIMĚŘ
František KOTALA
1.1.1954 - 24.9.2025

PUSTIMĚŘ
Jan SEDLÁČEK
10.3.1949 - 31.10.2025

DRYSICE
Bohumila KNAPOVÁ
10.5.1944 - 24.12.2024

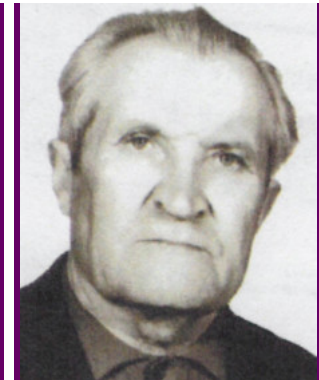
DRYSICE - **Božena
STĚNIČKOVÁ**
15.4.1929 - 3.1.2025

DRYSICE
Luděk HORECKÝ
20.3.1950 - 18.5.2025

DRYSICE
Jiřina AMBROZOVÁ
13.4.1939 - 26.6.2025

PODIVICE
Vlastimil POSPÍŠIL
20.3.1926 - 9.12.2024

PODIVICE - **Marie
ZAPALAČOVÁ**
21.11.1943 - 2.8.2025

TOPOLANY
Václav RAČANSKÝ
21.12.1946 - 1.12.2025

TOPOLANY
Jan KUMMER
29.11.1939 - 6.12.2024

KŘÍŽANOVICE
Josef KRUPÍK
23.1.1953 - 23.10.2025